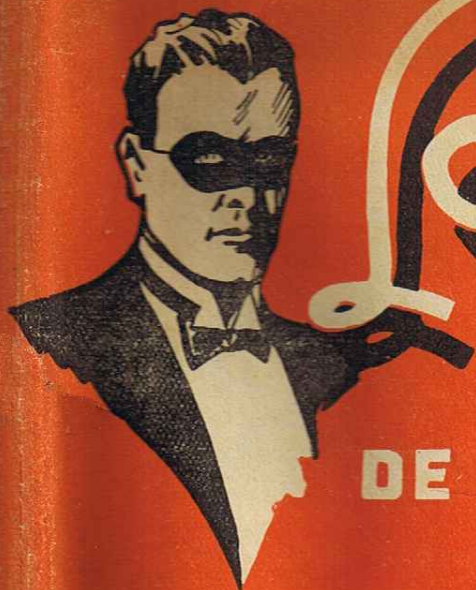

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Verborgen Schat

Nr 2080

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Verborgene Schat

HOOFDSTUK I.

EEN TREINOVERVAL

Shanghai en Nanking zijn beiden Chinese steden, zij zijn met elkander verbonden door een spoorlijn, die nog dateert uit de tijd, toen Chinezen niet in staat waren, zelf zulk een «uitvinding des duivels» tot stand te brengen, zodat Engelse en Franse ingenieurs te hulp moesten worden geroepen.

Intussen is het een Chinese lijn, al is het werkkapitaal voor negentiende Engels, en er lopen dus Chinese treinen op.

Dat wil zeggen, dat de reiziger verplicht is, zijn ziel in lijdzaamheid te bezitten en er op te rekenen, dat hij wel

eens een paar uren later zou kunnen aankomen op de plaats van zijn bestemming dan de dienstregeling aangeeft.

Voor al in deze woelige tijden mag hij van geluk spreken, als hij goed en wel aankomt, in het bezit van al zijn bagage en van zijn ledematen.

Op die late namiddag, waarop ons verhaal een aanvang neemt, zater er tamelijk veel reizigers in de trein, die met een sukkelgangetje, blazend en proestend, de helling beklom, die zich ongeveer twintig mijlen ten zuiden van Nanking bevindt. De meesten van deze passagiers waren Chinezen.

In een wagon, die uitsluitend uit coupé's eerste klasse bestond, zaten een drietal mannen bijeen, die op de eerste aanblik hun landsaard verrieden. Het waren zonder enige twijfel Engelsen en zij zaten alleen in hun afdeling.

Die mannen waren John Raffles, de grote avonturier, zijn trouwe vriend, Charles Brand en zijn niet minder verknochte metgezel en chauffeur, James Henderson, een reus van een kerel, die het zelfs de bokser Joe Louis moeilijk genoeg zou kunnen maken.

In de kleding van die mannen was iets eigenaardigs. Voor de geefende toeschouwer immers, moest het aanstonds duidelijk zijn, dat die kleren niet gekocht waren in Londen, en zelfs niet in een van de dure Engelse bazars van Shangai, of een andere grote Chinese stad.

Integendeel! Zij zagen er uit, alsof zij met enige spoed en zelfs met overhaasting waren aangeschaft in een van die Chinese winkeltjes, waar men letterlijk van alles kan kopen, van een ons thee tot complete automobielen, van een vulpenhouder tot een entrée-bewijs voor een der verboden voorstellingen in een opiumkit aan de haven.

Bagage viel er in de coupé niet te zien, met uitzondering van een tas van bruin leer, die naast Raffles op de bank stond.

De drie mannen hadden zoeven, niet zonder gulzigheid de inhoud verorberd van een lunchpakket, door een Engelse firma geleverd, en pas toen de laatste kruimel verdwenen was, begon Brand:

— Het was hoog tijd, Edward! Ik kan niet zeggen, dat het brood erg vers meer was, evenmin als de kaas of de lunchtong, en wat de kip betreft, die had reeds lang begraven behoren te zijn, maar het is tenminste Engels voedsel, het zijn geen haaienvinnen, geen zwaluwnestjes en geen honden-saucijsjes, terwijl ik moet bekennen, dat ik uitgehongerd was.

— Charles, ik zou je de raad willen geven, met wat minder minachting te spreken over de eetwaren, die je zo even genoemd hebt, met uitzondering

van de worstjes, die van hondenvlees gemaakt zijn, ofschoon honderdduizenden Chinezen er verzot op zijn, zei Raffles, half lachend, half ernstig. Ik geef je echter de verzekering, dat een goed toebereid gerecht van haaienvinnen lekker smaakt en dat soep van de beroemde zwaluwnestjes, een godenspijs is.

— Godenspijs of niet, Edward, zolang ik kan, zal ik mij blijven vergenoeven met Engelse roastbeef en Engelse conserven, hernam Brand, schouderophalend. En mag ik nu eindelijk eens weten, wat je plannen zijn?

— Die zijn zeer eenvoudig, Charles. In de eerste plaats zullen wij ons zo ver mogelijk verwijderen van Shangai, niet alleen omdat er tussen de Chinezen en de Japanners gevochten wordt, maar omdat de grond er te warm is geworden voor lieden, die in 'n zeker bruin valies een bedrag van driehonderd duizend Yen meedragen, die zij aan een zekere generaal Lie-Foe Shang ontnomen hebben.

— Praat daar niet zo luid over, om hemelswill! Het allerliefst zou ik zo spoedig mogelijk weer vertrekken uit dit land, dat blijkbaar niet voor mij geschikt is. Het zal wel verbeelding van mij zijn, maar ik krijg de indruk, dat iedere Chinees, die ik tegenkom, mij met een schuin oogje aankijkt.

Hier werd Brand in de rede gevallen, door een bulderend gelach van Henderson, die zich met de vuisten in de zijde gesteund, achterover in de kussens had geworpen. Geprikkeld, vroeg Brand:

— Wat valt er te lachen, mijnheer Henderson? Vind je het zo grappig?

— Verbazend grappig, mijnheer Brand, antwoordde de reus, nog altijd lachend. Hoe zou een Chinees u op een andere manier kunnen aankijken; zij hebben toch allemaal scheve ogen.

— Dat mag zijn, hernam Brand, nu toch ook lachend, maar dan kijken zij mij nog eens extra scheef aan. Om kort te gaan, Edward, ik zou je de raad willen geven, de eerste de beste haven op te zoeken, vanwaar een snelle boot naar Londen gaat, en die schatten van kel-

zerin Tzoe-Hsi maar kalm te laten op de plek, waar zij op het ogenblik zijn.

— Hoe heb ik het nu met je, Charles? riep Raffles verbaasd uit, wij zijn immers juist met dit doel naar China gegaan.

— En wij hebben er al onze vliegma- chine bij ingeschoten, onze kostelijke wapens, een paar nieuwe koffers en daarenboven ongeveer zeshonderd pond sterling in goud.

— Een reden te meer, Charles, om alles in het werk te stellen, de bandie- ten te vinden, die het graf van de oude keizerin plunderden, zelfs de kist open- braken, waarin zij lag en de vlucht na- men met een vracht diamanten, pare- len, gouden kostbaarheden en meer van dat fraais, zodat het is, alsof men het verhaal van Ali Baba en de veertig ro- vers leest.

— Maar het is een krankzinnige on- derneming, in een land met vierhon- derd miljoen inwoners te willen zoeken naar een half dozijn grafschenders, riep Brand, op een toon van wanhoop.

— Zonder nadere aanduidingen zou het ook zijn, als het zoeken naar een naald in een hooiberg, Charles, maar ik heb enige aanwijzingen en zodra men daar, in Shangai, de zaak van generaal Lie-Foe Shang en zijn geld wat verge- ten heeft, gaan wij aan de arbeid. Nan- king wordt voor mij slechts een stad, waar wij een weinig op ons verhaal moeten komen. Maar wat is dat?

De trein, die toch reeds niet al te snel reed, vertraagde zijn gang nog meer.

Men bevond zich op dat ogenblik nog een achttien tal mijlen van Nan- king verwijderd.

Raffles was opgestaan en had de smalle schuifdeur, die de coupé van de wandelgang scheidde, geopend.

Door het raampje van die gang, kon men in de verte de uitlopers zien van het in het Westen gelegen Fiu-niu-Shan gebergte.

Hier en daar waren die uitlopers tot dicht bij de spoorlijn vooruitgeschoten.

Men zag flauwtjes hier en daar een brok van de begaanbare weg, die ech-

ter volkomen verlaten was. Er was ove- rigens op deze plek niets te bespeuren van enige stad of dorp, noch van een boerenhoeve of een eenzaam huis.

De streek was woest en rotsachtig, de bodem ongeschikt voor de landbouw. Het gras dat hier en daar groeide, was kort en droog en men zag slechts een paar armzalige runderen, op de einde- loze vlakke, die in het oosten de lage spoordijk begrensden.

Raffles greep de riem van het raamp- je en wiet het met enige moeite omlaag te trekken. Juist op dat ogenblik be- gonnen de remmen in de gehele trein erbarmelijk te piepen, zodat de vaart nog meer verminderde.

Raffles had het hoofd naar buiten ge- stoken, maar na een paar seconden trok hij het snel terug, trad de coupé weer binnen en opende haastig het bruine valies, waaruit hij een legerre- volver nam.

— Wat doe je? Wat is er? vroeg Brand in de hoogste verbazing.

— Rovers, antwoordde Raffles lako- niek.

Hij overtuigde zich dat alle kamers van het magazijn geladen waren en ging toen voort, op scherpe korte toon, die hij slechts aansloeg als er gevaar dreigde.

— Wapen je, vrienden! Het gaat niet alleen om dit geld, maar het gaat waar- schijnlijk ook om ons leven.

Zonder verder nog iets te zeggen, trokken Brand en Henderson hun eigen revolvers te voorschijn, dompelden hun handen beurt om beurt in de bruine tas, totdat die er gevuld met patronen weer uitkwamen, dewelke zij haastig in hun zakken lieten glijden.

Toen stormden zij weer de gang in, en Raffles en Brand bogen zich wat naar buiten.

Op deze plek beschreef de spoor- lijn niet alleen een bocht, maar bleef nog altijd stijgen.

Na een paar ogenblikken uitte Brand een kreet:

— Daàr, er ligt iets op de rails!

— Dat had ik zoeven al gezien, Char- les, het is een met stenen geladen wa- gen, die met opzet dwars over de rails

is geworpen. Kijk maar, daar komen wij al in de schaduw van de rots!

Op dat ogenblik stond de trein bijna stil. De versperring bevond zich toen op nauwelijks twintig meter afstand van de lokomotief.

Met opeengekleemde lippen tuurde Brand over de steenachtige vlakke.

Snel als de wind, kwamen onder een woest geschreeuw, daar zeker wel honderd mannen aanzetten. Zij waren allen op kleine ruwharige bergpaarden gezeten, vrij lelijk, maar met een bijna onbeperkt uithoudingsvermogen, en die konden klimmen als berggeiten.

Verreweg de meeste hunner waren met geweren gewapend, maar er waren er wel een dozijn, die hun kromme blanke sabels, luid schreeuwend, boven hunne hoofden zwaaiden, terwijl zij hun paarden de sporen gaven.

Er kon niet langer aan worden getwijfeld; die hoog met stenen beladen kar was opzettelijk op de rails geplaatst, op de plek, waar een smalle overweg, zonder afsluitbomen, het spoor kruiste.

In de trein was aanstonds een paniek ontstaan en er waren maar zeer weinig reizigers die hun kalmte wisten te bewaren.

Voor de coupéramen vertoonden zich enige Westerlingen en een daarvan, een man met wit haar, schroefde rustig een karabijn in elkander, terwijl een nog zeer jonge vrouw, die sterk op hem geleek, met een bleek, maar kalm gelaat, een kistje patronen naast hem neerzette, op de bodem van de gang en toen neerknielde, zodat haar hoofd bijna geheel achter het schot van de wagen verborgen was.

De man met het witte haar, begon met vaste hand de patronen in de houder te schuiven, naar buiten kijkend, met zijn nog heldere lichtblauwe ogen.

— Die hebben het zeker meer bij de hand gehad, zei Raffles, met een klank van bewondering in zijn stem.

— Dan is China zeker het land, waar zij wonen, merkte Brand op met een bittere lach. Hier is men zulke zaken inderdaad gewend; nu het maakt, in ieder geval, op een ongezochte wijze

een einde aan al onze onzekerheid. Wij zullen hier sterven... Er is geen sprake van, dat wij het tegen die honderden brullende duivels kunnen opnemen.

— Wij zijn in ieder geval verplicht, om het te proberen Charles, zei Raffles koeltjes en hij hief zijn grote revolver op, mikte bedaard en schoot.

Een der voorste bandieten hief beide armen ten hemel, tuimelde uit het zadel en bleef met het gelaat in het zand gedrukt, roerloos liggen.

Een kleine afdeling rende met losse teugel op de locomotief toe en een paar mannen klauterden met hun kromme sabel in de hand, als apen tegen de machine op en sloegen de ongelukkige machinist met een enkele houw neer.

Anderen drongen onmiddellijk door in de bagagewagen, na door middel van een paar revolverschoten de afsluiting te hebben verbroken.

In doodsangst gillend, poogden de reizigers, zoals gezegd, merendeels Chinezen, aan de andere kant de stilstaande trein te verlaten, en velen kropen door de opengeschoven ramen.

Maar voor de bandieten was dit evenmin hun proefstuk; een dertigtal was reeds om de trein gegelopperd en kon nu de vluchtelingen onder vuur nemen.

De armoedige geklede Chinezen werden zonder omslag, medogenloos neergeschoten, maar de anderen, zij, die betere kleren droegen, werden op een hoopje bijeengedreven, ontwapend en met de vreselijkste bedreigingen gedwongen, hun papieren te tonen en hun valiezen te openen.

En intussen tikte de karabijn van de man met het witte haar regelmatig als een klok door en bij schier iedere tik beet een der rovers in het zand.

Zodra een van de leeggeschoten houders uit de machine wipte, stak de jonge vrouw, die daar geknield lag, de bejaarde schutter een nieuwe toe, en dan begon het tikken opnieuw, tot de zes kogels verschoten waren.

Raffles had reeds zijn derde man neergelegd, Brand had er twee gedood

en de bandieten begonnen te begrijpen dat zij inderdaad met een zeer sterke tegenpartij te doen hadden.

Er werden enige bevelen geschreeuwd en een twaalfstal rovers trok zich haastig terug achter een reusachtige rotsklomp en begonnen van achter die dekking de trein onder vuur te nemen.

Het was duidelijk, dat zij niet in het wilde schoten, maar zorgvuldig mikten.

Eensklaps hoorde Raffles boven het gesluit van de kogels uit een doordringende kreet van smart en wanhoop. Hij keek terzijde. De man met het witte haar hield de karabijn nog in de hand, maar schoot niet meer en zou ook niet meer schieten.

Raffles snelde op de kleine groep toe, trok het jammerende meisje met zacht geweld van de man af en zei ernstig:

— Dat moet gij niet doen, Miss, op deze wijze ontnemt gij hem het weinige leven, dat nog in hem is.

Raffles beschouwde de zwaar gewonde man aandachtig, schudde het hoofd, opende de coupédeur en tilde hem met eindeloze voorzichtigheid op een der zitbanken.

Met de handen gevouwen, sloeg het meisje hem aandachtig gade en vroeg:

— Hij is verloren, niet waar? Hij is mijn vader.

— Gij zult sterk moeten zijn, Miss, ik vrees, dat de kogel dicht onder het hart is binnengedrongen; blijf bij hem, maar raak hem zo weinig mogelijk aan.

Misschien kan hij u nog iets zeggen, ik zal zijn karabijn nemen, want mijn revolver is mij zoeven uit de hand geschoten en waardeloos geworden.

Bukkend ging Raffles naar de plek toe, waar het wapen lag; er waren nog drie patronen in de houder. Hij stak het wapen door het geopende portier-raam en wachtte op een goede gelegenheid.

Boven het rotsblok, op nauwelijks tachtig passen afstand, werd de loop van een geweer zichtbaar en toen een klein gedeelte van een hoofd. Maar Raffles had aan dat klein gedeelte genoeg. Droog als een zweeps slag klonk het schot; daarginds werd halverwege een lichaam zichtbaar, met wildzwaaiende armen, dat toen achterover viel.

Raffles schoot nog twee malen en zag toen, dat het kistje met patronen geheel ledig was.

Hij wierp het nutteloos geworden wapen neer en snelde terug naar de plaats, waar Brand, wiens wang bloedde door een schampschot, en Henderson nog altijd bleven doorschieten.

Maar de strijd was te ongelijk. De meeste reizigers waren reeds dood of zwaargewond, of wel gebonden en machteloos gemaakt en alles leek verloren, toen een paar dozijn bandieten, onder een angstwekkend geschreeuw, van twee kanten tegelijk de gang kwamen binnenstormen.

HOOFDSTUK II.

DE TAS VAN ZEEHONDENLEDER

Brand had nog een enkele kogel op zijn revolver en die ene kogel maakte een einde aan het leven van de voorste man.

Toen snelden zij hun coupé binnen, in de hoop door het portierraam nog te kunnen vluchten, maar ook aan die kant krioelde het van bandieten.

Henderson had zijn groot knipmes te voorschijn gehaald en geopend.

— Laat dat James, beval Raffles, er is nog een enkele kans op behoud en die bederven wij, door ons nog langer te verzetten.

Zwijgend gehoorzaamde de reus, knipte het mes weer dicht en liet het in zijn zak glijden.

Juist vertoonden de eerste bandieten zich voor de deur.

Brand moest bij zich zelf bekennen, dat hij maar zelden zulke gemene, door allerlei hartstochten mismaakte tronies had gezien.

Twee hunner hadden sabels in de hand, en zelfs op dat ogenblik bewonderde Raffles de edele boog, de onberispelijke vorm van die wapens met hun ivoren grepen. Stellig hadden de bandieten ze uit de een of andere verzameling gestolen.

Een hunner had zijn zwaard reeds opgeheven, maar een man, die groter was dan de anderen, met een trots, duister gezicht en die een aanvoerder scheen te zijn, sprak slechts een enkel woord en drukte zijn arm neer.

Zijn zwarte ogen waren gevallen op de tas van bruin leer, die nog altijd op de bank stond, of liever op de tweede tas, die zich daarin bevond, en slechts ten halve zichtbaar was.

Terwijl zijn mannen door de stukgeslagen ruiten heen en door de open deur, Raffles en zijn metgezellen met revolvers en geweren in bedwang hielden, stapte hij langzaam binnen en nam even langzaam de zware tas ter hand.

Zij was van een maaksel, dat men in Europa volstrekt niet kent, vierkant en gemaakt van zeehondenvel.

De kleur van deze tas was diepzwart en de vrij ingewikkelde sluiting was van zwaar gedreven zilver.

De aanvoerder hief de ogen, nadat hij deze even op de tas had laten rusten, naar Raffles op en keek hem een ogenblik met een zonderlinge, door-dringende blik aan.

Toen schudde hij de bruine tas leeg, opende de andere, lachte bij het zien van de inhoud, louter bankbiljetten en goudgeld en stortte die over in de bruine tas.

Daarop deed hij iets, waarop Raffles zeker geen ogenblik gerekend had; hij haalde een zeer scherp mesje te voorschijn uit een roodlederen etui, waarin ook nog een fijn nagelschaartje zat en sneed met het puntige lemmet, met een enkele haal, de voering van de zwarte zijde open.

De verbazing van Raffles was groot, toen de man zijn vingers in de opening stak en daaruit een klein, opgevouwen

stukje perkament te voorschijn haalde.

De aanvoerder zelf scheen daarop gerekend te hebben, want er vertoonde zich geen spoor van verwondering op geel, niet onknop gelaat, toen hij het papiertje openvouwde en de korte inhoud las.

Nog altijd zwijgend, deed hij het verdwijnen in een zak van zijn wijde, om de enkels dichtgebonden pantalon van zwarte zijde en weer richtte hij zijn doorborende gitzwarte ogen op Raffles.

Daarop vroeg hij, in tamelijk goed Engels :

— Hoe kom je aan die tas, vreemdeling?

— Gestolen, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Het verheugt me voor jou, dat je de waarheid spreekt; ik zou geweten hebben dat je loog, als je iets anders had gezegd. De tas was het eigendom van generaal Lie-Foe-Shang, en hoe vreemd je dat ook mag voorkomen, aan die omstandigheid heb je je leven te danken, voorlopig tenminste.

Zonder zich om te keren, beval hij aan zijn mannen, terwijl hij zich bediende van een Chinees dialect, dat Raffles nauwelijks verstond :

— Bind hen, maar krenk verder geen haar op hun hoofd! Laat een van jullie voor de tas met geld zorgen. Hoeveel gevangenen?

— Veertien, meester, antwoordde een der bandieten.

— Weg dan met hen, en spoedig. Zijn de telegraafdraden doorgesneden?

— Dat is onmiddellijk gebeurd meester.

De aanvoerder knikte en zei, zich weer tot Raffles wendend :

— Bij de minste poging om je te verzetten laat ik jullie het hoofd afslaan. Ik ben Kai-Poe, het hoofd van de Broeders van de Gouden Trap!

— Dan was generaal Lie-Foe Shang er zeker ook een, zei Raffles, op zijn beminnelijkste toon, maar Kai-Poe fronste zijn wenkbrauwen en zei dreigend :

— Neem je in acht, vreemdeling en spreek niet op die wijze over hem. En

nu voorwaarts, want er is al te veel kostbare tijd verstreken.

De drie mannen werden vlug gebonden door de bandieten, die blijkbaar verstand hadden van dit werk en toen werden zij voortgedreven door de gang op een wijze, die Henderson de uitroep ontlokte:

— Maar denken die gele duivels soms, dat wij marktvee zijn?

Aanstands na die woorden hief Kai-Poe de hand op en de troep stond onmiddellijk stil. Voor zich en achter zich, hadden de drie Engelsen een muur van Chinezen, zeker wel zes rijen dik.

Maar Kai-Poe wong zijn lenig, katachtig lichaam langs zijn mannen heen, totdat hij voor Henderson stil stond. Hij was bijna een hoofd kleiner dan de reus en moest tot hem opzien. Er lag haat en verachting in zijn zwarte ogen, toen hij zei, tussen zijn gele, spitse tanden door :

— De gele duivels zullen je tonen, onrein varken, waartoe zij in staat zijn.

Het volgende ogenblik had hij Henderson in het gelaat gespuwd. De reus verbleekte en stiet een dof gebrul uit van woede en zo heftig rukte hij aan zijn touwen, dat zij kraakten, maar hij slaagde er niet in ze te verbreken. Bovendien duwde een der bandieten hem onmiddellijk de punt van zijn brede, vlijmscherpe dolk tussen de ribben.

Met moeite bracht hij er uit, terwijl zijn anders zo goedge blauwe ogen, vonken schoten :

— Daarvoor zul je boeten, gele aap!

Kai-Poe keek hem nog eens strak aan, met een wrange glimlach om de dunne lippen en ging toen zwijgend weer naar het hoofd van zijn troep, waarna de ontlading van alle reizigers vlug plaats had.

— Je hebt je een doodsvijand gemaakt, James, zei Brand op zachte toon. Je hebt vergeten, dat die aanvoerder Engels verstaat en spreekt.

— Het brandt op mijn gezicht, mijnheer Brand, zei de reus, op doffe toon. Het is, alsof ik met een gloeiend ijzer gebrandmerkt ben. Een Europeaan te bespuwen!

Op dat oogenblik waren ongeveer alle reizigers, die de overval overleefd hadden, op onzachte wijze uit de trein verwijderd, met stoten van de geweerkolven in hun rug en met prikken der grote messen en dolken.

Er was daar een troepje van omstreeks achttien Europeanen; de Chinezen stonden wat afzonderlijk. De blanken waren allen mannen, met een enkele uitzondering, het meisje, dat haar vader had geholpen bij het laden van zijn karabijn.

Het was duidelijk te bemerken, dat zij zich tot het uiterste moest inspannen, om zich te beheersen. Zij was doodsbleek, zoals zij daar stond, met de armen kruislings op de rug gebonden; voortdurend en strak keek zij naar de trein, die het graf was geworden van haar vader.

Kai-Poe sprak zacht en snel met enige zijner mannen, waarna de reizigers haastig werden onderzocht, niet alleen hun persoon, maar ook hun papieren.

Ongeveer tien minuten later werd een troep van bijna veertig personen, waaronder zich zes blanken bevonden, omsingeld door een groot aantal bandieten en weggevoerd naar de andere kant van de stilstaande trein.

Kort daarna klonken er schoten, die elkander zeer snel opvolgden, soms acht of tien tegelijk. Daarmee gingen afschuwelijke kreten gepaard, die echter al spoedig hoe langer hoe zwakker werden, tot alle geluid tenslotte verstomde.

— Wat gebeurt er? Wat doen zij, Mylord, vroeg Henderson, wiens geelaat geheel verwrongen en doodsbleek was.

— Zij ruimen de reizigers op, James, die geen handelswaarde vertegenwoordigen, gaf Raffles ten antwoord, met een strak gezicht, en niet minder bleek dan de reus.

— Maar dat is beestachtig! schreeuwde Henderson woest.

— Het is hun gewoonte, James! hernam Raffles, de schouders ophalend.

— Maar staan die Chinezen dan gelijk met wilden, met menseneters? riep

Henderson op een toon van wanhoop en afkeer.

— De bandieten onder hen, zeker! En je kunt er zeker van zijn, dat wij ons behoud te danken hebben aan de inhoud van mijn tas. De schurken hopen een hoog losgeld voor mij te bedingen.

— En voor mij, Mylord? Ik heb nooit geweten, dat ik meer waard was dan een half pond Sterling.

Henderson had de woorden nauwelijks uitgesproken, of de troep, die het vonnis over de ongelukkige reizigers voltrokken had, keerde terug; dadelijk stapte Kai-Poe op Henderson toe en vroeg hem kortaf:

— In welke betrekking sta je tot deze man?

— Ik ben zijn bediende, gaf de reus ten antwoord.

— Niet waar, hij spreekt onwaarheid, hij is mijn vriend, riep Raffles haastig uit, maar zijn waarschuwend blik kwam te laat.

De aanvoerder der bandieten keek, altijd met die zelfde wrange lach om zijn mond, langzaam van Raffles naar Henderson, waarna hij de hand in de binnenzak van zijn reusachtige gevangene stak, er de eenvoudige portefeuille uithaalde, haastig de inhoud doorlas en het voorwerp weer in de zak terugduwde.

— Je bent inderdaad een knecht van deze man, zei hij langzaam, ik wist dat zoeven nog niet, je bent niets waard en daarom zul je sterven!

— Ik betaal een losgeld voor hem, zo hoog je slechts wenst, riep Raffles uit.

— Neen, zei Kai-Poe rustig.

— Ik wil u tienduizend pond betalen, twintig duizend als het moet, riep Raffles uit.

Voor een kort oogenblik glinsterden de ogen van de bandiet hebzuchtig. Het was duidelijk te zien, dat hij een zware strijd met zichzelf voerde. Na een kort oogenblik echter, sprak hij, en nu fonkelde zijn blik weer van haat.

— Gij zult meer betalen en dat grote zwijn zal sterven. Hij heeft Kai-Poe beledigd en hij zal er voor boeten, maar ik heb altijd een zeker zwak ge-

had voor sterke mannen, hij zal dus niet sterven met een stukje lood in de hersens, maar door het wapen, dat alleen grote misdadigers in mijn land zich mogen kiezen.

Hij riep in zijn eigen taal een paar woorden en drie mannen maakten zich los van de bandieten, die de doodverschrikte reizigers bewaakten.

Een hunner was een man, niet heel veel kleiner dan Henderson zelf was, maar minder breed in de schouders.

Hij was de enige, wiens haar tot een lange staart gevlochten was, die hem tot bijna op de hielen hing.

In zijn brede, lederen gordel, stak een van die zwaarden, welke de Chinese scherprechters reeds sedert duizenden jaren gebruikten bij hun bloedig werk en die nog altijd dezelfde vorm hebben behouden. De greep is bijna een voet lang, de kling iets meer dan twee voet. Dit lemmet is bijna overal even breed, het is bijna een centimeter breed aan de rug en pas aan de punt heel flauw gebogen. De greep is meestal van ivoor, dat zeer fraai bewerkt is en een stevig houvast biedt aan de vuisten van de beul.

De man met de lange haarstaart had begrepen, wat er van hem verlangd werd. Hij begon in de grootste gemoedsrust eerst die staart om zijn hoofd te wikkelen en met behulp van een zilveren pen vast te steken.

Vervolgens ontleed hij zich langzaam van zijn mouwvest van blauwe, verschoten zijde en van het korte buis daaronder, zodat zijn gespierd bovenlichaam en zijn krachtige, als van een aap behaarde armen zichtbaar werden.

Hij geleek op een beeld van koper, zoals hij daar wijdbeens stond en met bedaarde, sierlijke bewegingen het beulzwaard uit de gordel trok.

Met een grijns om zijn dikke lippen,

streek hij liefkozend over het brede lemmet en onderzocht de scherpte van de snede op de nagel van zijn linkerduim.

Vervolgens trok hij zich een haar uit en sloeg die met een kleine beweging van zijn wapen middendoor.

De twee mannen, die hem hadden vergezeld, waren op Henderson getreden. Het moest gezegd worden, dat de reus zich dapper hield, misschien wel omdat Raffles naast hem stond en hem zag, de man, die hij zijn gehele leven had aangehangen met een trouw, door niets te evenaren.

— Nu of later, door een kogel of door een zwaard, mij is het well zij hij zacht.

Maar Kai-Poe had een blik opgevangen uit de ogen van het meisje, dat witter dan een dode en vol afgrijzen een weinig terzijde stond. Wat er in hem om ging, valt moeilijk te zeggen, maar plotseling beval hij kortaf en luid:

— Niet hier, gij drieën zult achterblijven en ons volgen, zodra het verlicht is. Is het zo goed, Miss?

Hij was dicht op het meisje getreden en met grote moeite verborg zij haar schrik en afschuw; zij had zelfs de kracht, bevestigend te knikken en Kai-Poe lachte.

Zonder dat er zelfs gelegenheid was voor het kortste afscheid, werd de reus onmiddellijk weggevoerd en de gevangenen werden nu haastig gedreven in de richting van een aantal ruwe wagens, met dezelfde kleine paarden bespannen, als die door de bandieten werden bereden.

En juist toen zij zouden weggrijden, hoorde Raffles, wiens tanden over elkander knarsten, de vaste stem van Henderson, die schreeuwde:

— Vaarwel, Mylord en de hemel moge u beschermen!

HOOFDSTUK III.

AANVAL EN AFWEER

Raffles en Brand hadden in dezelfde wagen moeten plaats nemen en bij hen zat ook het jonge meisje, dat ondanks al haar wilskracht, meer dood dan levend scheen te zijn.

Maar het scheen, alsof er iets in haar brak, toen eindelijk de wagen zich in beweging zette.

Zij boog zich diep voorover en snikte het uit.

— Mijn arme vader! Welk een einde!

— Hij is gestorven als een dapper man, Miss, zei Raffles zacht. Geloof niet, dat ik u wil troosten met drogredenen, maar hij stierf een dood, die menig man van zijn leeftijd hem zou benijden. Wilt gij mij uw naam niet zeggen.

— Ik heet Marjorie Gibson!

— Gij kunt mij graaf Palmhurst noemen en deze heer is mijn secretaris, Charles Blunt. Hebt gij nog iets verloren, veel minder kostbaar dan uw vader en dat men geld noemt, Miss?

— Wij hadden in een tas bijna tienduizend Yen, graaf. Het was ons gehele bezit. Maar duizend maal zou ik dat bedrag gegeven hebben, als ik er het leven van mijn vader voor had kunnen kopen. Ik ben nu geheel alleen. Mijn broeder woont in Amerika, onze moeder stierf al acht jaar geleden; ik ben onderwijzeres in Shanghai en vader en ik zouden vandaag met al ons overgespaarde geld naar het Noorden trekken en een kleine onderneming overnemen, de plantage van een landgenoot. Dat alles is nu voorbij; met één

slag is aan alles een einde gemaakt. Maar ik praat maar over mijzelf, en ik moest denken aan het verschrikkelijke lot van uw arme bediende.

— Misschien zal hij zich wel weten te redden, Miss, zei Raffles heel zacht en tegen zijn eigen overtuiging in.

— Terwijl zijn handen op zijn rug gebonden zijn en hij drie sterke, gewapende mannen tegenover zich heeft, riep het meisje uit, Raffles met haar betraande ogen aanzien, neen, zijn lot is bezegeld. O, dat afschuwelijke, verschrikkelijke noodlot, hoe verwens ik de dag, waarop ik mijn uitzending als onderwijzeres heb aangenomen.

— China heeft veel schoons, Miss, hernam Raffles, op dezelfde zachte toon. Gij moogt niet onrechtvaardig zijn, omdat bandieten u alles hebben ontnomen, wat gij bezat, ook het liefste.

Intussen hotsten de wagens voort, krakend en schokkend, over de stenige, ongelijke weg, die deze naam nauwelijks verdiende, en die in het gebergte voerde.

Uren achtereen trok de stoet zo verder, onafgebroken, en al die tijd bleef Kai-Poe naast de kar rijden, waarin Marjorie Gibson gezeten was naast de twee gevangenen, die hij zeker als zijn rijkste buit beschouwde.

En met een huivering kromp het ongelukkige meisje in elkander, telkens als zij de blik ontmoette uit die scheefgeplaatste, koolzwarte ogen.

Bij het snel vallen van de duisternis, was de troep bandieten de uitlopers van het Fiu-Niu Sjang gebergte reeds lang voorbij, en trok nu voort over de bodem van een diepe ravijn, aan alle kanten omgeven door hoge, schaarsbegroeide bergen. Er waren slechts enkele toegangen en Brand, somber gestemd en zwijgend, begreep aanstonds, waarom het voor de Chinese overheid, zelfs als zij van goede wil was, zó moeilijk moest zijn, de bandieten in hun schuilplaatsen op te zoeken en die plaag van China uit te roeien.

Kai-Poe en zijn mannen wisten hier echter uitstekend de weg en de tocht werd gedurende bijna een uur voortgezet, tot het bijna geheel duister was en de paarden en mensen te vermoeid waren, om nog verder te gaan.

Er werd halt gehouden omtrent het midden van een helling van een hoge, van boven afgeplante heuvel, vanwaar men een ver uitzicht had over het rot-sige dal, waardoor zich een smalle, maar woeste bergstroom met moeite een weg baande.

Er werd een kamp opgeslagen en een aantal tenten van roodgekleurd leder of linnen verrees met een snelheid en een regelmatigheid, die aantoonde, dat Kai-Poe niet alleen een stoutmoedig rover, maar ook een man was, die orde onder zijn troep hield en zich wist te doen gehoorzamen.

Er werden harsfakkels ontstoken en in rotsspleten bevestigd.

Bij hun schijnsel werden de gevangenen op een open plek bijeen gedreven, met uitzondering van Marjorie Gibson, die een afzonderlijke tent kreeg, staande onder de bewaking van een langbenige Mongool, met sterk vooruitspringende jukbeenderen en die het met slechts één oog moest stellen, daar het andere hem waarschijnlijk bij een vorige ontmoeting was uitgeschoten.

Om de andere gevangenen heen werd een kring van schildwachten geplaatst, zwaar bewapend, en wie van de ongelukkigen honger had, die kreeg een houten nap, met gekookte rijst en

gebraden schapenvlees voor zich, nadat zijn handen waren losgemaakt.

Ook Raffles en Brand aten, maar zonder een woord te wisselen. Hun gedachten waren bij de rampzalige Henderson, die wel gedood zou zijn op de wijze van een misdadiger.

Zeer waarschijnlijk zouden de drie moordenaars zich in de loop van de avond bij hun makkers in het kamp voegen.

Tenslotte echter kon Brand het niet meer uithouden en vroeg hij fluisterend:

— Geloof je, dat hij gedood is, Edward.

— Mij dunkt, dat dan de beul en zijn beide helpers reeds hier hadden moeten zijn. Hun vreselijk werk kan hun slechts kort hebben opgehouden, zij hadden jonge, sterke paarden, terwijl wij zwaarbeladen wagens bij ons hadden.

— Geloof je, dat het mogelijk voor ons is te vluchten?

— Ik vrees, dat het onmogelijk zal zijn, Charles, maar al was het tegendeel het geval, toch zouden wij verplicht zijn om te blijven. Wij mogen dat ongelukkig meisje niet aan haar lot overlaten; heb je op de blikken gelet van die schurk, die Kai-Poe? Hij heeft zeker niet veel goeds met haar in de zin of ik heb geen verstand meer van het menselijk gelaat!

Een paar mannen traden op hen toe, van touwen voorzien en een ogenblik later waren zij opnieuw gebonden.

Raffles zat in gedachten verzonken naar het dal te staren, dat zich langzaam met duisternis begon te vullen.

Men had hem onmiddellijk alles afgenomen, wat hij op dat ogenblik bezat, zelfs zijn zo kunstig nagemaakt paspoort. Met Brand was hetzelfde geschied. En hij dacht erover, dat Kai-Poe zeker al het mogelijke zou doen, om nog meer geld los te maken, nu hij zulke rijke gevangenen in zijn macht had.

Wie zou dat losgeld echter moeten betalen? Zeker, er bestond een graaf Palmhurst, ergens in het Noorden van Schotland, maar die zat veilig op zijn

kasteel en zijn bloedverwanten zouden vreemd opkijken, indien er een telegrafisch verzoek kwam, om een zeer hoge losprijs te betalen voor een man, die heel rustig op zijn eigen fazanten jaagde, of zalm ving in een Schotse bergstroom.

Noemde hij echter de naam van zijn met de pas aan het licht en dat zou eigen bankier, dan kwam het bedrog lastige complicaties kunnen geven.

Nu wist Raffles zeer goed, wat zijn lot zou zijn, als die losprijs niet op tijd werd betaald. Met lastige gevangenen, die gevoed moeten worden en die de bewegingsvrijheid belemmeren van een bandietenbende, kon de aanvoerder zich niet ophouden. Hadden zij geen handelswaarde meer, dan werden zij eenvoudig neergeschoten, of van een hoge rots geworpen.

Hij liet zijn blikken eens in het rond gaan en zag, dat de meeste bandieten hun nachtleger gereed maakten, dat wil zeggen, dat zij zich op de harde grond uitstrekten en het hoofd neerlegden op een klein driekant blok van hard hout, dat hen tot hoofdkussens moest strekken.

De meesten hunner trokken een paardendecken over zich heen, want de nachten waren hier tamelijk koud.

Nog zelden had Raffles zulk een haveloze bende bijeengezien, zelfs niet op Sicilië, ja, niet eens in Mexico en de hemel weet, dat de rovers er daar uitzien als de armste bedelaars. Maar deze kerels, in hun vodden, hadden bijna alen een uitstekend geweer en het geoefende oog van Raffles had zeer spoedig ontdekt, dat het legergeweren waren van Engels maaksel, die dus zeker gestolen waren, of gekocht van gereelde Chinese troepen, die in de laatste tijd Engelse geweren en kanonnen gebruikten.

Behalve dat geweer, droegen velen ook nog een soort van kort zwaard, in een schede van rood leer.

Er waren een paar schildwachten uitgezet, bij de toegang naar het kamp, daar, waar het rotspad naar het dal omhoog begon te lopen. Ter rechter zijde was het pad beschermd door zeer steile hoog oprijzende rotsmuren. Benadering

van het kamp was dus bijna onmogelijk, tenzij men kon beschikken over een gids, die de omgeving zeer nauwkeurig kende.

Kai-Poe was gaan zitten voor zijn eigen tent, die ruim was en versierd met kwasten van roodgeschilderd paardenhaar en koperen munten, blinkend gepoetst als goud. Het was verreweg de grootste tent en de vlag, die er boven wapperde, zou al voldoende zijn geweest ze aan te duiden als de verblijfplaats van de chef.

Hij had juist zijn maaltijd beëindigd en rookte uit een pijp met een lange steel van rozenhout. Na enige ogenblikken stond hij op, liet zijn blikken gaan over het slapende kamp, alleen verlicht door enige fakkels en richte, na zijn pijp te hebben weggeworpen, zijn schreden naar de tent, waarin Marjorie Gibson zich bevond.

Met een kort, ruw bevel zond hij de twee mannen weg, die zwijgend, naast de ingang van de tent neergehurkt zaten.

Zij verwijderden zich enige meters en hurkten opnieuw neer, met een grijnslach, die Brand woedend aan zijn touwen deed rukken.

Er klonk een luide kreet van angst en afkeer in de tent van het meisje, die nauwelijks tien meter verder lag en toen gebeurde er iets, hetwelk Raffles voorlopig de moeite bespaarde zelfstandig iets te doen, om dat arme kind, dat haar vader op zulk een vreselijke wijze verloren had, te beschermen tegen het gele beest.

Het manifesteerde zich in de vorm van een vrij goed onderhouden geweer, dat van de andere zijde van het dal scheen te komen.

Men hoorde de kogels, met onaangename duidelijkheid te pletter slaan tegen het graniet van de rotsen. En even duidelijk was telkens het vuur te zien, dat uit de lopen der geweren kwam, die daar zo plotseling waren begonnen te spreken.

Met een instinctief gebaar hadden Raffles en Brand zich onmiddellijk plat ter aarde geworpen en zij poogden nu

in de duisternis te onderscheiden, wie de aanvaller was.

De schoten werden gelost van een plek, die een weinig hoger was gelegen, dan de kleine rotsvlakte, waarop de bandieten hun kamp hadden opgeslagen en was op zijn hoogst honderd vijftig meters verwijderd.

Het spreekt vanzelf, dat iedereen onmiddellijk klaar wakker was geworden op het horen van de schoten.

Kai-Poe was uit de tent van Marjorie Gibson weer naar buiten getreden en zijn stem schalde ver en luid tusschen de rotsen, toen hij koelbloedig zijn bevelen gaf.

De bandieten grepen naar hunne wapens en maakten zich tot verdediging gereed. Reeds hadden er een paar ruwe kreten geklonken van mannen, die getroffen waren en het eerste wat er gedaan werd, was, de weinige flambouwen uit te doven, die de aanwezigheid der tenten hadden helpen verraden. Want vol en glanzend stond een grote maan op dat ogenblik aan de lichte hemel en zij stond daar wel zeer noodlottig voor de bandieten, want haar schijnsel viel onbelemmerd op de lichtkleurige tenten en het vuren duurde dan ook lustig voort, ook nadat de fakels gedoofd waren.

Zonder een bevel van node te hebben, zochten de bandieten dadelijk dekking achter de verspreid liggende rotsblokken en beantwoordden het vuur zo goed mogelijk, ofschoon er van de vijand niets te bespeuren viel.

Zij schoten dus maar in het wilde en kozen de vuurstralen, uit de geweren der tegenstanders als doelwit.

Slechts het dal was tussen de aanvaller en de aangevallene.

Naar de hevigheid van het vuur te oordelen, schatte Raffles hun aantal op minstens zestig man.

Nu en dan leek de gehele granietmuur, daar aan de overzijde, in vuur en vlam te staan.

Als een boosaardige, grote aap, tandenknaarsend, stond Kai-Poe midden in het kamp, zijn mannen aansporend en de kogels niet achtend, die langs en over hem heen vlogen.

Hij scheen er ook niet op te letten, dat Marjorie Gibson in haar angst, uit haar tent was gevlucht, die reeds met kogels doorboord was, en zich neerwierp achter een rotsblok.

Het kon bijna niet anders, zo meende Raffles, of zij hadden hier te doen met geregelde troepen, die waarschijnlijk waren uitgezonden uit Nanking, zodra daar het bericht van de treinoverval bekend was geworden.

Zo verstreek de nacht, de maan verdween, maar bijna op hetzelfde ogenblik kleurde zich de hemel in het oosten zachtrood en binnen een half uur zou de zon aan de hemel staan. Snel maakte de grauwe schemering plaats voor het daglicht.

En wie tussen een spleet doorkeek naar de overzijde kon zich nu overtuigen van de aard van de tegenstanders. Het waren alleen maar petten, die men zag, maar het waren de khakikleurige petten van geregelde troepen.

Er verliep nog omstreeks een kwartier en toen zagen Raffles en Brand hoe er in het kamp der bandieten een witte vlag omhoog werd gestoken.

Het leek wel, alsof er daarginds op gewacht was, want onmiddellijk trad een groepje mannen, vier of vijf op zijn hoogst, van achter de beschuttende rotsblokken te voorschijn en begon vlug het smalle pad te volgen, dat terzijde in het dal voerde, en vandaar weer omhoog naar de kleine rotsvlakte. Twintig minuten ongeveer verliepen. Toen zagen Raffles en Brand, hoe Kai-Poe met veel plichtplegingen en met een grijns op zijn gele tronie, een man tegemoet trad, die geheel alleen in het kamp kwam, terwijl zijn vier begeleiders op eerbiedwaardige afstand bleven staan.

Hij droeg een uniform, die waarschijnlijk die van een generaal moest voorstellen.

Hij ging met Kai-Poe diens tent binnen, waar hij omstreeks tien minuten bleef. Toen hij er weer uitkwam, scheen hij iets zorgvuldig weg te steken in een binnenzak. Kai-Poe volgde hem op de voet, met veel strijkages en zijn eeuwige grijns om zijn smalle lippen.

Brand, die het gehele tafereel met aandacht had gevolgd, keek Raffles zeer verbaasd aan en vroeg fluisterend:

— Wat heeft dat te betekenen? Zij schijnen de beste vrienden van de wereld te zijn, de generaal en de bandietenleider.

— Dat is in China iets heel gewoons, Charles; in Amerika treft men een enkele keer iets dergelijks aan, maar daar is de generaal dan een commissaris van politie. Vergis ik mij niet, dan hebben wij hier te doen met een hier te lande zeer gebruikelijke wijze, om in der minne zaken af te handelen. Als die generaal nu zo 'n hoge borst opzet, dan komt dat, omdat zijn borstzak vol is gestopt met gestolen bankbiljetten; kijk maar, daar vertrekt het troepje zogenaamde onderhandelaars; Kai-Poe werpt zich in het stof, de generaal saluueert deftig en alles is zonder verder bloedvergieten verlopen.

— Maar die generaal is toch uitgezonden om hem te vatten, die schurk?

— Ongetwijfeld, maar hij is in zijn bewegingen belemmerd door de hoge afkoopsom in zijn binnenzak; hij is de gehele zaak vergeten, hij heeft Kai-Poe niet kunnen vinden, basta.

Nog geen half uur later bleek, dat Raffles de zaak zeer goed had ingezien. De kleine troep had de overkant weer bereikt, er werd een trompet gestoken. men zag een halve compagnie Chinese soldaten netjes in het gelid treden en toen marcheerden zij weg, als in een

parade en waren binnen het kwartier uit het gezicht verdwenen.

Even later sliep het gehele kamp weer, ofschoon de zon aan de hemel stond. Drie uren later echter, braken de bandieten op. Bijna de gehele dag trokken zij verder, door bossen en over bergen, totdat zij bij het vallen van de duisternis opnieuw halt hielden aan de rand van een languitgestrekte ravijn, aan welks andere uiteinde heel onduidelijk een kleine stad of een dorp te zien viel.

Waarschijnlijk was dit het einddoel van de lange, vermoeide tocht. Mensen en dieren sliepen bijna onmiddellijk, overmand door uitputting en slaap.

Maar Raffles en Brand waakten, ook al konden zij volstrekt niets uitrichten en hielden de tent van Marjorie Gibson in het oog.

De duisternis was bijna volkomen, toen zij niet ver van hen vandaan, een grote gedaante zagen naderen.

Het was een Chinees priester, in een lange, slepende mantel, gewikkeld en met een eigenaardig hoofddeksel op.

Vlak bij de twee gevangenen struikelde hij echter in de duisternis over een tentkoord en de verwensing, die hij slaakte, was niet zeer priesterlijk en wel in staat de twee mannen te verbazen.

Want het was geen Chinese, maar een hartige, echt Londense, originele vloek!

HOOFDSTUK IV.

HET ZWAARD VAN DE BEUL

James Henderson was maar een heel eenvoudige jongen, geboren in een der Londense volkswijken, maar in dapperheid kon hij op één lijn worden gesteld met spruiten uit de edelste geslachten van het verenigd koninkrijk.

Hij wist, dat hij veroordeeld was om een smadelijke dood te sterven, maar hij was vast besloten die drie bandieten geen spoor van vrees te tonen, en als een moedig man te dragen, wat het lot over hem beslist had.

En toch, zo zeer is de zucht tot zelfbehoud de mens ingeboren, dat Henderson zelfs nu, ofschoon iedere poging tot ontsnapping nutteloos leek, alle kansen overwoog, die hij nog kon hebben.

Hij moest spoedig erkennen, dat het er bitter weinig waren.

Zijn armen waren met een dik touw op zijn rug bevestigd. Hij was zo sterk, dat hij wellicht, ware hij alleen geweest, dat touw binnen tien minuten zou kunnen vernielen. Maar zijn drie bewakers zouden hem zelfs geen tien seconden de tijd laten, daarvan kon hij overtuigd zijn.

Kaarsrecht keek hij toe, hoe de troep bandieten met Marjorie Gibson, Raffles en Brand in hun midden, zich gereed maakte om te vertrekken.

Hij wilde, dat de man, die hij lange jaren trouw gediend had, als laatste herinnering een man zou zien, die zich dapper wist te gedragen, een man, zoals Mylord hem gaarne zag!

De reus poogde zelfs te glimlachen, toen hij naar Raffles keek, die geen oog van hem afhield, terwijl hij met stoten van de geweerkolven gedwongen werd in de ruwe kar te stijgen, ondersteund door een paar van de bandieten.

Toen riep hij nog zijn laatste vaarwel en zag, hoe de troep snel verdween van de plek, waar de overval op de trein had plaats gehad.

Hij trok eens voorzichtig aan de touwen, maar zonder enig gevolg. Zij waren zo dik als een duim, van goede hoedanigheid, met knopen, gelegd door een hand, die dit werkje verstond.

En toen geloofde hij, dat alles gedaan was, hij volgde met gebogen hoofd de beul, die een paar passen voor hem uitliep, terwijl de twee zwaargewapende helpers aan zijn zijde liepen.

Snel gingen de beelden van het verleden aan hem voorbij, en bliksemsnel, als filmtaferelen, herzag hij vele dingen, die hij in de loop der jaren beleefd had. Ook dacht hij aan zijn oude moeder, die rustig daar in een Schots dorpje leefde en die hij geregeld placht te bezoeken. Nooit zou hij haar meer terugzien, haar over het witte haar kunnen strijken...

Zonder zich al te zeer te haasten, liep de beul voort. Hij hield zijn breed, glanzend zwaard als een geweer op zijn rechter schouder en heel even sidderde Henderson, toen hij dat brede

lemmet zag flikkeren in het licht van de zon.

Het doel van de man was zeker het begin van de trein, waar de locomotief zachtjes stond te puffen.

Nu liepen zij reeds langs de locomotief, het zou nu geen volle minuut meer duren, dan zou dat verschrikkelijke zwaard zijn werk doen.

Reeds was de beul over een van de rails gestapt, nog zulk een spoorstaaf en het zou gedaan zijn.

De ogen van Henderson waren strak op de locomotief gevestigd, want hij wilde dat brede, blinkende moordtuig een ogenblik stond hij stil. Zijn oog niet meer zien.

Nu was hij ook tussen de rails en was op een van de zware, koperen koplampen gevallen.

Een schot had het dikke glas verbrijzeld en de scherven, scherp als een mes, zaten nog in de vassing.

En plotseling voelde de reus, waardoor wist hij niet, dat hier zijn laatste kans lag.

Hij stond stil met zijn rug vlak tegen de voorzijde van de locomotief, en met een stem, die zonderling schor klonk, zei hij:

— Jullie zullen toch een arme drommel niet veroordelen te sterven, zonder dat hij gebeden heeft?

Hij hield zijn adem in, want hij begreep, dat hij om dood of leven gedobbeld had. Als geen van de drie kerels een woord Engels verstond, dan was hij verloren.

Misschien verstonden de bandieten het ook wel niet, maar een hunner scheen hem althans te begrijpen. Hij zei een paar woorden tot de beul, die nors knikte, en alle drie weken zij een weinig terug. Daar stond Henderson nu met zijn gebonden handen juist ter hoogte van het gebroken glas in de koperen lamp.

En intussen streken heel voorzichtig en tastend zijn boeien langs de scherpe kanten van de splinters glas en zijn slapen begonnen te kloppen, toen hij duidelijk voelde, dat de vezels van het touw langzaam maar zeker werden

doorgesneden.

De drie Chinezen zagen zijn korte rukkende bewegingen wel, maar zij schreven ze toe aan de doodsangst, die de veroordeelde had bevangen en zij grijnslachten.

Nog een paar tellen en Henderson voelde hoe het touw slap over zijn polsen hing en hoe hij zijn handen van elkander kon brengen.

Juist echter toen hij bemerkte, dat hij zich kon vrijmaken, zag een der soldaten dat de gevangene zich op een zonderlinge wijze bewoog.

Met geveld geweer kwam hij aanlopen.

Henderson liet de man tot op een meter naderen en stapte toen plotseling terzijde en op hem toe.

De bandiet haalde de trekker van zijn geweer over, maar de kogel trof slechts de pijp van de locomotief.

Het volgende ogenblik had hij de man zijn wapen ontrukkt. Het suisde in een boog door de lucht en de kolf trof de bandiet tegen de slaap. Als een geveld os viel hij neer en bleef liggen.

Dit alles had ternauwernood enige seconden geduurd. En zo groot was de verbazing en de ontsteltenis van de beul en zijn helper, dat zij een paar kostbare seconden verloren.

De bandiet met het gat in het voorhoofd, bleek een zeer bruikbare revolver bij zich te hebben, die echter geheel was leeggeschoten. Maar Henderson vond enige handenvol patronen in een der wijde zakken van de dode en laadde het wapen opnieuw.

Ook stak hij nog een brede dolk bij zich, die zich in de gordel van de man bevond, en toen sloeg hij, zonder zich een ogenblik te bedenken, de weg in naar het gebergte, de weg, die hij de troep van Kai-Poe had zien volgen.

Hij wist, dat hij iets ondernam, dat iedereen die kalm redeneerde, een krankzinnigheid zou noemen. Hij had geen voedsel, hij was alleen. Hij kende de streek niet en er was minstens een uur verlopen, sedert het ogenblik, dat

de bandieten met hun gevangenen uit het oog waren verdwenen.

Toch aarzelde hij geen seconde.

Hij stapte de trein in, waar hij hier en daar iets eetbaars vond, totdat hij tenslotte een paar bussen ingemaakt vlees bezat, die hij in een rugzak deed, gevonden op het lijk van een der ongelukkige reizigers.

Toen begon hij, zo vlug hij kon, het rotspad te volgen, dat midden in de woeste bergen voerde.

Hij liep tot zijn voeten begonnen te schroeien, tot hij struikelde van vermoeidheid, zonder ook maar een enkele keer een levend wezen te ontmoeten. Hij zag mens noch dier.

Noodgedwongen hield hij, bij het intreden van de schemering halt en wies zijn brandende voeten in het koele water van een bergkeek.

Hij at iets van het brood en de vruchten, dronk met lange teugen van het heldere water en besloot een uur te rusten.

Er was één ding, dat niet alle hoop in hem uitdoofde, hij volgde het goede spoor! De zwaarbeladen wagens en de talrijke paardenhoeven, hadden in het fijne gruis, waarmee de weg bedekt was, een duidelijk zichtbare indruk achter gelaten.

Het uur rust deed hem goed en met nieuwe moed zette hij zijn weg voort, vastbesloten om te gaan, tot hij er bij neerviel, toen hij eensklaps zeer verwonderd bleef staan bij het zien van een man, die wat ter zijde van de weg zat.

Het was een priester van een Boedhakkaste, maar dat wist de brave reus op dat ogenblik volstrekt niet!

Hij zag alleen maar een Chinees, die een fraai costuum droeg en hij dacht er alleen maar aan, dat hij die vermomming zeer goed zou kunnen gebruiken, in deze zo gevaarlijke strek.

Hij stapte regelrecht op de priester toe, met het gevolg, dat de eerwaarde man dadelijk opstond en zijn sabel trok, een waar juweeltje van zwaardvegerskunst, dat zeker de begerigheid van Raffles zou hebben opgewekt.

Henderson echter bekeek de zaak van een andere kant en gromde boos:

— Ik geloof, bij mijn ziel, dat iedere Chinees hier met een sabel ter wereld komt. Wat is dat eigenlijk voor een rare sinjeur? Hij ziet er uit als een Chinese Sinterklaas!

Juist toen de bandiet, die zich nog in de nabijheid van de beul bevond, zijn geweer aan de schouder bracht, vuurde Henderson de tweede kogel uit het door hem veroverde wapen af. Zonder een zucht te slaken, geheel werktuigelijk vuurde de man zijn geweer af en viel toen voorover, als een boom, door de houthakker geveld. De kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen.

Met een rauwe kreet kwam de beul aanlopen, het zwaard boven zijn hoofd geheven; het was het enige wapen, wat hij bezat.

Henderson vuurde opnieuw, maar vruchteloos, het magazijn was ledig.

Hij draaide bliksemsnel het nutteloos geworden vuurwapen weer in zijn sterke handen om, zette zich schrap en wachtte zijn vijand af.

Hij lachte uit volle borst, want de partijen stonden nu op gelijke voet.

Spoedig genoeg schier zou hem blijken, dat de beul in het voordeel was, want de eerste de beste houw met het zwaard sloeg de kolf glad van het geweer af, even achter de grendel.

Het maakte een suizend geluid, als van een stormviaag en de punt van het wapen ging strijkelings langs de knie van Henderson, die nu nog maar alleen gewapend was met een vrij korte geweerloop.

En die duivel kon schermer ook! Hij hanteerde het zware wapen met de twee handen en met zoveel behendigheid, dat Henderson aanvankelijk steeds achteruit moest wijken, terwijl hij de geweerloop om zijn hoofd deed cirkelen.

En inderdaad bad hij, innig, vurig. Maar hij naderde daarbij te dicht de locomotief, de geweerloop trof de ketel en vloog hem door de hevige schok en de plotseling ondervonden weerstand uit de handen.

De Chinees slaakte een gebrul van zegepraal en sprong met opgeheven zwaard op Henderson toe.

Maar met niet minder vlugheid, wist de reus de slag nog juist te ontwijken en nog onder het bukken kreeg hij de lange klewang in het oog, die de soldaat, die hem het eerst had aangevallen, in de gordel droeg en rukte het wapen uit de schede.

De beul had met ontzettende kracht toegeslagen en daar hij miste, drong het zwaard in het uiteinde van een dwarslegger.

Hij rukte het los, maar de twee seconden, die hij daarbij verloor, beslisten over zijn lot.

Met alle kracht, waarover hij beschikte, sloeg Henderson toe en de Chinese klewang trof de bandiet in de nek, met zoveel geweld, dat het hoofd bijna van de romp gescheiden werd.

— Dat had je mij willen doen, gele duivel gromde hij, zich met de linkerhand het zweet van het voorhoofd wissend, en aan jou is zeker het bijbelwoord bewaarheid: Wie met 't zwaard omgaat, zal door het zwaard vergaan.

Henderson wierp een blik om zich heen, alleen de kleine, dode stoker was getuige geweest van het verschrikkelijke gevecht. Hij wierp de bebloede klewang ver weg en zocht naar een vuurwapen.

De priester menende, dat de westerling, die daar naderde, boze bedoelingen had, was midden op het rotspad gaan staan, blijkbaar vastberaden om zijn leven duur te verkopen.

Bij het naderen echter zag de reus, dat hij met een man te doen had, die zeker zestig jaar was en waarschijnlijk ouder.

Bars beval hij:

— Leg die sabel uit je handen, oude heer en geef mij dat pakje van je! Ik zou het niet vragen, als ik het niet nodig had... Geef opl... Heidaar, gemene duivel!

Deze uitroep was hem ontlokt, omdat de priester, die geen woord begrepen had, vrij snel voor zijn jaren, een heftige uitval naar hem had gedaan.

Zelfs zou die aanval het einde van het avontuur van Henderson betekend hebben, als de Chinees niet op een losse steen was gestapt en daardoor het evenwicht had verloren.

Vóór hij het had hervonden, had Henderson zijn gewapende arm gegrepen en hem snel de sabel ontworpen.

— Trek die zijden soepjas onmiddellijk uit, jij oude vechtersbaas en geef mij ook dat rare hoedje; ik zal je niets doen, als je maar gehoorzaam mijn bevel opvolgt.

De priester begreep het natuurlijk nog niet. Maar Henderson maakte een paar zeer duidelijke gebaren en omdat daarbij ook de revolver te pas kwam, legde de priester zijn prachtig overkleed van gele zijde, bestikt met figuren van gouddraad, af, terwijl hij zijn overweldigend met van haat fonkelende ogen aankeek.

— Ja, het is niet prettig, erkende Henderson, met oprecht leedwezen in zijn stem. Maar ieder is zichzelf het naaste, papa en zij zullen mij in dit mooie jasje niet zo gauw voor een Engelsman aanzien, zeker niet als het donker is.

Dit was nu wel wat optimistisch geredeneerd, want toen Henderson het zijden gewaad met de wijde mouwen had aangetrokken en het zonderlinge hoofddeksel van zwart glimmend leer, met behulp van het bandje, scheef op zijn blonde kop had gebonden, toen zag hij er nog alles behalve Chinees uit!

Het was een geluk voor de reus, dat hij juist op dat moment eens terzijde keek, want de van zijn bovenkleden beroofde priester wilde stil weg sluipen.

— Stop, oude vogelverschrikker! brulde Henderson hem toe, met een dreigend gebaar. Het zou mij niet helpen, als ik je de kans gaf weg te lopen en je kornuiten te waarschuwen! Je hebt een lelijk gezicht, papa, het spijt me, dat ik het moet zeggen!

Henderson keek om naar een stevig stuk touw, maar, helaas, ditmaal was hij van zulk een nuttig voorwerp niet voorzien.

Hij monsterde de Chinees eens, taxeerde de dikte van de laag kleren, die hij nog altijd droeg en zei kortaf:

— Trek die borstrok uit, of hoe je het anders noemt, Hadeschi, denk ik! Heb je last van rheumatiek, oude heer, dat je zo dik in het ondergoed zit? Naar je benen kijk ik maar niet eens; je lijkt wel een Urker visvrouw, die heeft ook een hele verzameling van rokken aan. Als je geen baard had, zou ik bijna zeggen, dat je een vrouw was.

Met blikken, die van haat gloeiden, ontdeed zich de priester van een soort van lang, zijden wambuis en wierp het Henderson voor de voeten, die het dadelijk oprapte, met het klaarblijkelijke doel, het in repen te scheuren.

Van het ogenblik, dat Henderson in gebukte houding stond, maakte de Chinees gebruik op hem toe te springen, gewapend met een spitse, korte dolk, die hij bliksemsnel uit zijn gordel te voorschijn had getrokken, of beter gezegd, uit een van zijn gordels, want hij droeg er op zijn minst drie.

Maar al stond hij gebukt, de reus zag aan de bewegingen van de voeten, wat de andere voornemens was. Nog juist bijtijds zwenkte hij op zij, richtte zich toen op en wierp de priester ter aarde.

— Jij verraderlijke schavuit! barstte hij los. Ik zou bijna boos op je worden! En nu verroer je geen vin meer, of ik gooi je in de afgrond.

Niet zonder moeite scheurde hij de dikke zijde van het wambuis tot stroken en knoopte er een paar van aan elkander.

Met behulp daarvan bond hij de Chinees, die zich in het onvermijdelijke geschikt scheen te hebben, de armen stevig op de rug, bond ook zijn enkels aan elkaar en knoopte toen handen en voeten aan elkander vast, zodat de gevangene zich onmogelijk zelf zou kunnen bevrijden, tenminste niet in de eerste paar uren.

Toen hij gereed was, zag Henderson een klein, rond blinkend voorwerp op de grond liggen. Hij raapte het op en zag, dat het een gouden doosje was, dat een stuk Oost-Indische inkt bleek

te bevatten, benevens een klein penseel.

Waarschijnlijk was het de priester ontvallen, toen hij, na de mislukte aanslag, op de grond terecht kwam.

— Wat is dat voor een gek ding? mompelde Henderson verbaasd, wacht eens even. Ik weet het al, dat is een soort van schrijfgarnituur, wel zeker, in China schrijft men natuurlijk met Chinese inkt en met een kwastje. Maar dat ding kan mij te pas komen! Het is om zo te zeggen, een gave des hemels.

Henderson begon snel te rommelen in een soort van tas, welke zijn slachtoffer bij zich had gedragen. Zij was vervaardigd van varkensleer en met vergulde figuren versierd.

Hij vond er vrij wat figuren in, waarvan het nut, of zelfs het gebruik, hem volkomen onbekend waren, onder meer een voorwerp uit fraai bewerkt ivoor, dat hij voor een stuk speelgoed aanzag, maar dat inderdaad niets anders was dan een zogenaamde gebedsmolen.

Hij vond er ook enige voedingswaren in, brood, een soort van knolvruucht, in acht of tien exemplaren vertegenwoordigd en ten slotte een zilveren doosje met een soort van zalf. Het was schapenvet, maar dat wist Henderson niet. Hij wist alleen maar, dat dat goedje hem bij zijn plan goed van pas kwam.

De weg was bedekt met een soort grijs poeder, uiterst fijn verstoven granietstof en door hiervan wat met het vet te vermengen, verkreeg hij een soort van primitieve schmink, waarmee hij dadelijk zijn gelaat begon in te smeren, zodat het een grijze, egale tint verkreeg.

Hij voltooide deze vermomming, door ook zijn onderste oogleden te omlijnen en ze als het ware een weinig naar de slapen toe uit te rekken. De ogen geleken hierdoor smaller en ook schuiner.

En toen stapte hij weg, zo vlug hij kon, en daarbij moest hij nu en dan het lange gewaad oplichten, om te voorkomen, dat hij er op trapte.

HOOFDSTUK V.

VOEDSEL

Wat later, toen de duisternis begon te vallen, en zijn maag begon te rammelen, begon hij zich af te vragen of hij wel ooit de bende bandieten zou inhalen, toen plotseling een hem maar al te goed bekend geluid hem deed stilstaan. Zonder zich een ogenblik te bedenken en zonder enige aarzeling, wierp hij zich plat op de grond.

In de snel toenemende schemering kon hij nog juist een aantal tenten ontwaren, geplaatst op een verbreding van hetzelfde pad, dat hij had gevolgd. Geen twijfel was mogelijk; dat moest het kamp van de bandieten zijn. Mylord en mijnheer Brand waren geen driehonderd passen van hem verwijderd, daar beneden op dat rotsplateau.

Hij kon er natuurlijk niet aan denken, het kamp te naderen, zolang het schieten duurde, en het duurde bijna de gehele nacht door!

Hij poogde een weinig te slapen, en werkelijk geraakte hij door de doorgestane vermoeienis en ook door het dofse gevoel in zijn hoofd in een soort van sluimering, die wel geen slaap was, maar die er toch zeer veel op geleek en hem een weinig verlichting schonk.

Hij sluimerde door het geweervuur heen, maar dat was niets bijzonders, dat had hij in de loopgraven van Vlaanderen en aan de Somme ook moeten doen.

Toen hij weer wakker werd, begon de dag aan te breken. Het geweervuur was opgehouden. En met vernieuwde kracht kwam het gevoel van honger

terug, bijna onuitstaanbaar voor een man, die gewend was aan stevig en veel voedsel. Hij begon in te zien, dat hij tegen iedere prijs wat eten moest zien te krijgen.

Van de schuilplaats uit, waar hij lag, achter een rotsblok, keek hij voorzichtig naar het kamp. Tot zijn grote verwondering werd er gewerkt met een witte vlag. De afstand was te groot om veel te kunnen onderscheiden.

Maar wat later begreep hij toch zoveel, dat er een wapenstilstand of vrede was gesloten tussen de bandieten en de soldaten, die hen hadden achtervolgd.

Toen schoot het hem plotseling te binnen, dat een hele compagnie soldaten niet van de lucht kan leven, dat zij levensmiddelen moeten meevoeren, dat er ergens keukenwagens moesten zijn.

Hij liet zich voorzichtig weer wat achteruit glijden en poogde in de halve schemering van de dageraad waar te nemen wat er voorviel.

De plek, waar hij zich bevond, lag tamelijk dicht bij het punt, waar het dal begon en waar dus die beide wegen, die er langs voerden, samen kwamen.

Er lagen daar grote rotsblokken verspreid, achter een waarvan Henderson neerknielde.

Een paar minuten later zag hij op een afstand een moderne, splinternieuwe keukenwagen, getrokken door een klein bergpaard; de damp wolkte er af en het voertuig was vergezeld van drie manschappen.

Het had weinig gescheeld, of Henderson had luidkeels gebruld: « Het is voor de kok » maar tot zijn geluk wist hij zich te beheersen. Van de laatste soldaten zag hij al bijna niets meer, toen die gezegende keuken kwam aanrijden, rammelend en geurend.

Toen stond hij op, trok het lange overkleed recht, zette zijn hoofddeksel een beetje schever en stapte nu plechtig, met de rechterhand om het ivoren gevest van het zwaard geklemd, op de veelbelovende wagen toe.

En toen geschiedde er iets onverwachts, want ternauwernood hadden de drie soldaten de gedaante zien aankomen, of zij wierpen zich onmiddellijk ter aarde en raakten met hun voorhoofden de grond aan, terwijl het kleine paard met de keukenwagen rustig verder wandelde.

Henderson had veel lust om te vloeken, toen hij dit zag en verwenste de soldaten uit de grond van zijn hart. Hij kreeg de gelukkige inval, om midden op de weg te gaan staan en toen koos het kleine bergpaard de verstandigste partij, en stond stil.

Toen dit ongeveer een minuut geduurd had en de soldaten nog maar altijd in het zand geknield lagen, oromde Henderson voor zich heen:

— Zijn die kerels van plan nog lang zo te blijven liggen? Voor wie zien zij mij eigenlijk aan?

Bijna zonder het zelf te weten, stampte hij van ongeduld op de grond en tegelijkertijd hieven de drie soldaten, met een angst, die hem verbaasde, het hoofd op en kwamen zij op zijn stomme wenk haastig overeind.

Henderson wees op de dampende ronde ketel, vol kostelijke soep en vervolgens op zijn maag. Hij maakte het gebaar dat over de gehele wereld begrepen wordt en het werd dan ook begrepen.

Een der soldaten tilde het deksel van de ketel op en de heerlijke lucht deed de uitgehongerde reus bijna bezwijmen.

Met van eerbied trillende handen had een van de soldaten een grote kom gegrepen en vulde die tot de rand met dampende soep.

Daar Henderson volstrekt geen lust had om zijn mond te verbranden, al had hij nog zo 'n honger en evenmin om die soldaten op te houden, zo maakte hij een bevelend gebaar en toen, van oordeel zijnde, dat dit een gunstige indruk zou maken, hief hij zegenend zijn rechterhand op, met de tinnen kom vol kostelijke soep in de linkerhand.

Het is zeer waarschijnlijk, dat de drie soldaten nog nooit op een dergelijke wijze gezegend waren, maar zij waardeerden de goede bedoeling en, wat de hoofdzaak was, zij trokken onmiddellijk verder, herhaaldelijk met twee vingers hun voorhoofd aanrakend en met achterlating van de gamelle.

— Waarom wijzen zij voortdurend op hun voorhoofd, vroeg Henderson zich nadenkend af, van de soep met de verleidelijke vetoogjes naar de eerbiedig buigende, vertrekkende soldaten kijkend. Zou dat op mij slaan? Maar wat doet het er ook toe, nu ze mij zo braaf geholpen hebben, die zonen van het Hemelse Rijk.

Een ogenblik later had het geratel aan de rollende keukenwagen opgehouden, en dank zij de kracht van blazen, was de soep estbaar geworden.

Het was nu bijna dag en hij kon duidelijk zien, hoe de tenten snel werden afgebroken, hoe de paarden werden gezadeld en hoe de troep zich gereedmaakte tot vertrek.

De afstand was te groot om afzonderlijke gestalten te kunnen onderscheiden, maar vol moed begaf Henderson zich weer op weg, nu zijn eerste honger gestild was.

Nu hij echter zo dicht genaderd was, moest hij de grootste behoedzaamheid in acht nemen, om niet te worden ontdekt, want hij begreep maar al te goed, dat het heldere daglicht zou verraden, hetgeen de soldaten wegens de schemering niet hadden kunnen ontdekken, dat hij volstrekt geen Chinees was.

En weer trok hij bijna de gehele dag verder, nu eens de troep uit het oog verliezend, dan weer hem terugvindend, met wondevoeten, lijdend onder de hitte, maar vastbesloten om door te zet-

ten, tot de vermoeidheid hem zou doen neervallen.

Gelukkig hielden de bandieten op het heest van de dag bijna anderhalf uur halt. Zelfs de paarden werden ontzadeld en Henderson kon zich enige rust gunnen.

En toen ten tweede male de duisternis ging vallen, scheen Kai-Poe ten slotte zijn doel te hebben bereikt.

Weer werden de lastdieren ontpakt, weer werden de tenten opgesteld, en ditmaal werden er ook kampvuren ontstoken, ten bewijze dat de bandietenhoofdman zich hier volkomen veilig wist.

Henderson, die alweer een honger had, alsof hij een week zonder eten op een vlot had doorgebracht, besloot dat nu de tijd om te handelen was aangebroken.

En zo sloop hij dan heel voorzichtig op het kamp toe, nu en dan stilhoudend om te luisteren. Hij hoorde in de aanvang enige vreemde, woeste liederen zingen, begeleid door koperen trommels en gillende fluiten, maar vrij spoedig werd het stil.

De mensen, daarboven, moesten ook uitgeput zijn en naar rust verlangen.

Ongezien wist hij tenslotte de toegang tot het kamp te bereiken. Daar waren echter twee grote, brandende fakkels geplant, en tot zijn schrik zag hij, dat er een man op wacht zat, op een stuk steen, met zijn geweer tussen de knieën.

En toen hij dit zag, had de schildwacht hem ook reeds gezien.

Deze stond op, met het geweer in de aanslag. Het was een grote, magere kerel en Henderson meende hem te herkennen als een van de treinrovers, die een vrouw het hoofd had afgehouden, toen zij haar kind poogde te verdedigen.

De man herkende echter blijkbaar in het schijnsel van de flambouwen het zijden overkleed, 't eigenaardige hoofddeksel en bracht twee vingers tegen het voorhoofd, terwijl hij diep boog.

Henderson wist aanvankelijk niet wat te doen. Het beste was misschien het gebaar juist zo te beantwoorden.

Dat deed hij dan ook en het bleek het domste te zijn, wat er te doen was. Want het schuingeplaatste hoofddeksel gleed van zijn hoofd en zijn korenblond hoofdhaar werd zichtbaar.

Tot overmaat van ramp gebruikte Henderson een krachtterm, die zeker niet voorkomt in de heilige boeken van Boedha, maar die menigvuldig gebruikt wordt op de kleine straatmarkten van White-Chapel!

Of de schildwacht het gelaat van de naderende herkende, is niet zeker en het zal ook nooit bekend worden.

Maar wel bracht hij dadelijk zijn geweer aan de schouder met een woeste uitroep. Het schot zou echter nooit afgaan.

Henderson stond op zijn minst zes meter van de schildwacht verwijderd, en om het zwaard te trekken, was het te laat.

Hij hield echter de dolk reeds klaar, en wierp het wapen snel als de gedachte op met alle kracht, waarover hij beschikte naar de bandiet toe.

En met zoveel behendigheid had hij gemikt, dat het zware, uiterst scherpe wapen de schildwacht in het hart drong, zodat hij, zonder een klacht te uiten, ineenzoo.

Henderson had nog juist bijtijds het geweer gegrepen, dat kletterend op de grond dreigde te vallen.

Hij liep in gebukte houding het kamp binnen, maar niet zeer ver, want plotseling struikelde hij over een tentlijn waarbij hij de gesmoorde vloek uitte, die Raffles en Brand hadden opgevangen.

En het was Raffles, die snel als de gedachte zijn mond aan het oor van de reus legde en hem toebeet!

— Zwijg, als je leven je lief is!

— Mylord, bent u het? hijgde Henderson met trillende stem. De hemel zij geprezen.

— Heb je een mes?

— Een mes? Lieve hemel, ik heb een guillotine!

(Met een zacht sissend geluid kwam het zwaard uit de schede en een paar

tellen later had de scherpe kling met het grootste gemak de touwen doorgesneden, die Raffles en Brand gebonden hielden.

Met een diepe zucht wreven beiden hunne verstijfde armen en het was voor hen alsof de wereld plotseling een geheel ander aanschijn had gekregen.

Toen viel de blik van Raffles op het zwaard, en hij vroeg verbaasd, op zachte toon:

— Hoe kom je aan die prachtige sabel, James?

— Van een Chinees afgenomen, Mylord! Hij zit daar ergens op de weg in zijn flanelletje, als ik mij zo mag uitdrukken.

Raffles deed vlug een paar stappen op Henderson toe, bekeek hem van het hoofd tot de voeten, betastte de prachtige zijde van het lange gewaad en vroeg toen snel:

— Droeg de man, die je overvallen en gebonden hebt, dit gewaad?

— Ja zeker, Mylord! antwoordde de reus trots. Ik heb er toch goed aangedaan, hoop ik?

— Het zou van weinig dankbaarheid getuigen, als wij het tegendeel beweerden, James, maar je hebt daarbij ook iets heel gevaarlijks gedaan. Je hebt de hand durven opheffen tegen een der hoogste Chinese priesters, die er zijn,

en die in rang gelijk worden geacht, met een mandarijn van de vijfde graad, die dus het recht heeft een knop van groen kristal op zijn hoofddekseel te dragen!

— Wel, wel, daar kijk ik van op, zei Henderson verbluft en ook wel een beetje benauwd. Nu begrijp ik pas goed waarom die drie soldaten voor mij in het stof neerknielden, alsof ik een soort heilige was.

— Die Boedha-priester, Henderson, wordt ook niet als veel minder beschouwd! hernam Raffles, ernstig. Maar het is geschied en je hebt een voortreffelijke verontschuldiging, tenminste in mijn ogen, je wist niet wie of wat die man was; hij is toch niet gewond?

— Is een dikke neus, of een buil boven het oog, een wond, Mylord? Als dat zo mocht zijn, dan moet ik het met ja antwoorden, maar overigens is hij goed gezond, al was hij erg boos op mij.

Hij hield plotseling op en snoof begerig; in de duisternis zochten zijn ogen naar de kom of schotel, die deze heerlijke lucht verspreidde.

Henderson had de schotel met rijst en sterk gekruid vlees reeds gevonden en in een oogwenk had hij alles naar binnen geslagen.

HOOFDSTUK VI.

DE VLUCHT

Raffles bedacht snel een plan om te vluchten. Hij wist maar al te goed, dat hij tegenover wanhopig grote moeilijkheden stond. Misschien zou het hem kunnen gelukken met zijn beide makers uit het kamp te ontvluchten, nu het zonder schildwacht was, maar daaraan dacht hij zelfs geen ogenblik.

De gedachte, dat hij het meisje zou moeten achterlaten in de macht van Kai-Poe, deed zijn gelaat wit en strak worden als marmer. Ook de acht of tien Europeanen wilde hij trachten te redden, ofschoon hij maar al te goed wist, dat dit bijna een onmogelijkheid was.

Allen waren zij gebonden en allen zouden zij dus eerst bevrijd moeten worden, terwijl de bandientroep meer dan veertig koppen telde.

En terwijl hij nog stond na te denken, ving zijn oor een zwak gerucht op. Scherp uitziende, zag hij, dat de lap, welke de toegang tot de grote tent van Kai-Poe afsloot, zich bewoog. Het volgende ogenblik trad de hoofdman naar buiten. Hij had zijn overkleden afgelegd en was blootshoofds. Voor zover Raffles kon zien, had hij geen ander wapen dan de lange dolk, die in zijn gordel stak.

En wéér trad hij op de tent toe, die zich dicht bij de zijne bevond, de tent van wit linnen. Dadelijk sprongen twee neergehurkte schaduwen overeind, tot wie hij even scheen te spreken.

Vol onrust zag Raffles hoe de twee mannen zich wat verwijderden en in de duisternis verdwenen.

Kai-Poe keek nog even om zich heen en het volgende ogenblik was hij de witte tent binnengetreden.

Raffles balde zijn vuisten, tot de nagels hem in de handpalmen drongen en fluisterde half luid:

— Al moest het ons het leven kosten, ik zal het niet dulden!

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt, die in de duisternis niet zo goed kon zien als Raffles.

— Kai-Poe is de tent van het meisje weer binnengegaan. Volg mij, kruipend over de grond. Zoek de schaduw op. Ik zal hem onverhoeds trachten te overvallen. Mocht hij toch schreeuwen, dan moet alles op één kaart worden gezet, grijp de wapens, die je maar vinden kunt, maar bevrijd voor alles de gevangenen, zodat zij kunnen helpen. En nu vooruit, want iedere seconde is kostbaar.

Reeds snelde hij weg, in gebukte houding, met sprongen als van een panter, zoveel mogelijk in de schaduw van de verspreid liggende tenten blijvend.

Hij had volstrekt geen wapens en toch bleef hij voortstormen, gedreven door zijn wil, en vastbesloten om het uiterste te wagen, teneinde het meisje te redden uit de klauwen van de Chinese bandiet.

Toen hij nog slechts een paar passen van de tent verwijderd was, hoorde hij reeds het doffe, gesmoorde gerucht van een worsteling en hij wist, alsof hij het

zag, dat het meisje wilde gillen, maar niet kon, omdat een gele klauw op haar mond drukte.

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, drong hij de tent binnen.

Marjorie Gibson lag uitgestrekt op de paardendecken, die men haar tot legerstede had gegeven en verweerde zich wanhopig tegen Kai-Poe, die haar met één hand bij de keel had gegrepen, en zacht, op gedempte toon, rauwe kreten van woede en ongeduld uitstiet, als een wild dier.

De tent werd vrij helder verlicht door een kaars, die in een kleine lantaarn brandde.

Zonder tijd te verliezen met praten, wierp Raffles zich onmiddellijk op de bendeleider.

Deze wendde zich bliksemanel om en trok tegelijkertijd zijn lange dolk uit de schede.

Raffles greep de gewapende arm en poogde die achter de rug van Kai-Poe te wringen. Maar de Chinees was van een tijgerachtige lenigheid en zeer sterk, ofschoon hij bijna een hoofd kleiner was dan Raffles.

Hij sloeg snel zijn been om dat van Raffles en beiden vielen op de grond.

Doodsbleek zag Marjorie toe. Zij lag geknield op de deken en voelde hoe haar hart bonsde in haar borst.

Bij de val was Raffles verplicht geweest de arm met het moordwapen aan het einde los te laten.

Hij was op zijn rug terecht gekomen en Kai-Poe lag met een knie op zijn borst en hief met een duivelse glimlach van zegenpraal de lange, spitse dolk op, om hem zijn tegenstander in de keel te stoten.

Raffles wist zich nogmaals wat op zij te wringen, maar het was hem onmogelijk geworden nogmaals de hoog opgeheven arm te grijpen.

Op dat ogenblik viel het oog van het meisje op de kleine tas met allerlei kleinigheden, die men haar gelaten had. Zij wist, dat er een kleine nagelschaar in zat, nauwelijks een paar duim lang. En in haar ontzetting, in haar wanhoop, rukte zij die tas open en

haalde dat onbeduidende wapen te voorschijn.

Zij opende het en stak met alle kracht, waarover zij kon beschikken de rover in het been, even onder de knie, de enige plek, die zij bereiken kon.

Met een dof gebrul wendde Kai-Poe zich om en verloor een paar kostbare seconden, die hem noodlottig zouden worden.

Hij verloor het evenwicht en voor hij het had hervonden, schoof Raffles zich met een ruk onder hem uit, greep hem om het middel en deed hem opnieuw ter aarde tuimelen.

Het einde kwam even onverwacht als bloedig. Kai-Poe viel voorover in zijn eigen opgerichte dolk, die tot aan het gevest in zijn borst drong.

Hij gaf geen ander geluid dan een soort snik, hij spreidde armen en benen uit, en lag toen stil.

Een kort ogenblik bleef Raffles naar hem staan kijken en zag, hoe de punt van het wapen uit de rug langzaam omhoog kwam steken; toen fluisterde hij schor:

— Hij heeft zijn bekomst! Ik hoop, dat gij niet te erg geschrokken zijt, Miss Marjorie.

Een ogenblik zat zij doodsbleek neergeknield, met beide handen voor het gejaat en toen zei ze heel zacht:

— Ik dank u, zonder u zou ik verloren zijn geweest.

— Ik heb meer reden om u te danken, Miss, want zonder uw kleine schaar zou ik mischien het onderepit hebben moeten delven. Laten wij daar niet over redetwisten, er zijn zaken van meer belang.

Het dode, slappe lichaam een weinig op zij schuivend, tilde Raffles heel voorzichtig een slip op van de lap, die de tent afsloot.

In het eerst zag hij niets dan de tenten en de langzaam uitdovende vuren.

Toen viel zijn oog op twee gedaanten, die daar niet ver van de tent op de grond lagen, alsof zij sliepen.

Toch waren die slapers daar zoeven niet geweest, dat wist hij zeker.

En toen deed hij een afschuwelijke ontdekking, die hem een ogenblik deed huiveren, hem, de man, die enige jaren van de oorlog had meegestreden.

Het lichaam, dat het dichtst bij hem lag, was hoofdeloos.

Hij dacht hier nog over na, toen hij een welbekende stem hoorde, die van dichtbij fluisterde :

— Hier zijn wij, Mylord! Alles daarbinnen in orde ?

Raffles sloeg de tentdoek nog verder terug en zag Henderson, bijna op zijn buik liggend, zo dicht naar de grond gekromd.

In zijn rechterhand hield hij nog altijd de priestersabel waarvan het lemmet roodgekleurd was.

Raffles huiverde heel even en het was of de reus het voelde, want hij fluisterde deemoedig:

— Ik werd er wel toe genoodzaakt, Mylord! Een van die kerels had zeker het gerucht van de worsteling hier in de tent gehoord en hij wilde juist alarm maken. Hij had zijn revolver al getrokken, hij wilde op mij schieten en het ding, dat ik hier in de hand houd, is zo drommels scherp.

— Waar is mijnheer Brand ?

— Hij verbindt een wond aan zijn arm, Mylord, hier achter mij. De tweede bandiet had hem geraakt met zijn dolk, vóór mijnheer Brand hem neersloeg met de kolf van een geweer. Als de verschijnselen niet bedriegen, dan loopt het hier nog op een kloppartij uit. Wat hebben wij nu te doen, Mylord ?

— Als het kan, moeten eerst de gevangenen worden bevrijd, maar wacht eens, tracht eerst zoveel mogelijk vuurwapens te verzamelen en munitie. Breng alles dan naar deze tent, die gemakkelijk te herkennen is. Ik zal zelf enige van de beste paarden uitzoeken, want die zullen wij zeker nodig hebben. Wij zijn in de onmiddellijke nabijheid van een kleine stad of nederzetting, waar deze bandieten thuis horen. Zodra het bekend wordt, wat er hier gebeurt is, zullen de anderen bloedig wraak willen nemen, en wee ons, als

zij ons dan opnieuw in de handen zouden krijgen. Onder de vreselijkste martelingen zouden wij gedood worden en geen loosprijs ter wereld zou ons kunnen redden. Die Kai-Poe was onder zijns gelijken een soort van halfgod. Heb je een wapen, Charles ?

— Ik heb de dolk, die mij zo toegetakeld heeft. Het geweer is echter onbruikbaar geworden. De Chinees, die ik ermee raakte, had zo 'n harde kop.

— Daarginds zie ik een revolver op de grond liggen, neem die ook mee; ik zelf zal de tent van Kai-Poe binnen gaan en zijn eigen vuurwapens nemen.

Hij wendde zich om naar het meisje, dat bevend in elkaar gehurkt zat en zei zacht :

— Gij zult hier moeten blijven en wachten. Maar ik zal u van dit akelige gezelschap bevrijden.

Terwijl Marjorie het hoofd afwendde, wentelde Raffles het dode lichaam om, teneinde het aan de benen buiten de tent te trekken. Terwijl hij dit deed viel zijn blik op iets glinsterends, dat de bandiet om de hals droeg, aan een ketting van fijne gouden schakeltjes. Hij bukte zich er overheen en bekeek het aandachtig. Het glinsterende voorwerp was een gouden amulet, van driehoekige vorm, waarin met een fijne stift enige zonderlinge figuren waren gekrast.

— Ha zo, deze man was een lid van het Broederschap van de Gouden Trap, fluisterde hij verbaasd voor zich heen. Zou het toeval mij soms hier op het spoor hebben gebracht van de schurken, die het graf van Keizerin Tzoe-Hsi plunderden ?

Zonder zichzelf nog op die vraag antwoord te geven, maakte Raffles haastig het amulet los, liet het, met het gouden kettinkje, in zijn zak glijden en trok het lijk van de dode bandiet buiten de tent.

Een paar stappen, brachten hem naar het verblijf van de hoofdmant. Hij vond daar inderdaad een uitmuntend geweer en twee uitstekende revolvers.

Op een kleine, roodgeschilderde tafel met lage poten stond een ijzeren kistje. Raffles nam het op en schudde

het zacht heen en weer. Hij hoorde een geluid als van dooreengeworpen goudstukken. En nog een ander, alsof er diamanten en sieraden verschoven.

Hij hing het kistje met een riem op zijn rug en verliet toen vlug de tent. Nog steeds bewoog zich niets in het kamp.

Hij vond het meisje en zijn twee metgezellen nog in de witte tent en gaf haastig, op zacht bevelende toon zijn laatste aanwijzingen.

Hij had reeds opgemerkt dat alle paarden, slechts gekluisterd, bijeen stonden bij de uitgang van het kamp, die het dichtst bij de nederzetting van de bandieten was gelegen.

Zij werden slechts door een enkele man bewaakt. De eerste zorg van Raffles was, deze man te besluipen en hem met een slag van een revolverkolf op het hoofd voorlopig machteloos te maken.

Het geweer van de man werd bij de verzameling in de witte tent gevoegd, die langzaam aangroeide, want Henderson had zijn plicht gedaan en waar hij maar kon, geweren verzameld.

Toen kwam het moeilijkste werk, de bevrijding der gevangenen. Slechts enige hunner sliepen. Maar bij verreweg de meesten, belette de angst voor wat komen zou, de goedertieren slaap hun moede oogleden te naderen.

Gelukkig waren er maar twee wakers bij de kleine groep. Ook zij werden plotseling overvallen en na een korte worsteling neergeslagen. Bliksemsnel deden het grote zwaard van Henderson en de dolk van Brand hun werk en sneden de koorden door, die de ongelukkige gevangenen geboeid hielden.

Velen hunner grepen in hun overgrote vreugde de grote hand van Henderson en wilden die kussen.

Slechts met moeite gelukte het Raffles aan al die lieden te beduiden, dat het nog geen tijd was voor jubelen.

Inderdaad moest men nu de paarden halen, ze zadelen en dan dwars door het kamp wegrijden.

Nadat dit alles, zacht flusterend, was afgesproken, begaven allen zich bij

troepjes naar de plek, waar zich de paarden bevonden.

En wat Raffles reeds enige tijd gevreesd had, geschiedde nu.

Toen er reeds een half dozijn paarden gezadeld was, begonnen een paar van de dieren, die de lucht van de blanken in de neus kregen, te hinniken en in een oogwenk was het kamp in rep en roer.

Allerwegen ontwaakten de bandieten en kwamen uit hun tenten snellen; sommigen zochten vruchteloos naar hun wapens, anderen grepen sabel of dolk, maar allen liepen zij in de richting van de plek, waar de paarden gekluisterd waren geweest.

Raffles riep met luide stem een paar bevelen en Brand snelde als een haas met zijn geweer naar het dichtstbijzijnde rotsblok, knielde daarachter neer en begon van daar de bandieten onder vuur te nemen.

Hij schoot snel en hij schoot raak en de Chinezen moesten wel geloven, dat daar een vrij groot aantal scherpschutters in hinderlaag lagen, want zij deinsden een ogenblik achteruit.

Van dit ogenblik maakte Raffles gebruik, de geredde reizigers zo spoedig mogelijk te paard te doen stijgen. Sommige dieren waren zelfs nog niet gezadeld, maar men had geen keuze.

De beste ruiters wipten in het zadel en iedereen nam iemand voor zich, die in het geheel niet kon rijden.

Marjorie Gibson, die uitstekend reed en breeches droeg, had een paard voor zich alleen.

En wie zich maar juist even op een paardenrug kon handhaven, klauterde met enige moeite op een paard, wel wetende, dat de dood wachtte, als men achter zou blijven.

Binnen weinige tellen was men gered voor de vlucht.

Brand haalde nog een paar malen de trekker over, legde evenzoveel keren een der bandieten neer en slingerde zich toen behendig op het enige paard, dat nog over en losgemaakt was.

Raffles slaakte een luide waarschuwingskreet, iedere ruiter spoorde zijn

rijdier aan en in een wilde jacht stoof de hele troep dwars door het kamp, de weg af naar beneden.

Om niet onder de paardenhoeven te worden verpletterd, moesten de bandieten wel terzijde springen en wie nog een vuurwapen had, schoot in dolle

woede al zijn kogels af op de vluchtelingen. Twee Chinezen werden daarbij dodelijk gewond en tuimelden van hun paard.

In een razende galop bleven de anderen voortjagen.

HOOFDSTUK VII

DE GOUDEN TRAP

Een paar dagen later bereikte een totaal uitgeputte troep mensen en dieren de westelijke voorstad van Nanking.

In het gezicht van de eerste huizen, liet Raffles halt houden en allen stegen af.

Iedereen zag hem vol verwachting aan, toen hij met ernstige stem begon:

— Dit is het einde van een avontuur vol gevaren en hier scheiden onze wegen. Niet allen, die de trein in gevangenschap verlieten, zijn hier aanwezig. De lichamen van verscheidenen liggen daar boven in de bergen en zullen tot voedsel dienen van de gieren. Wij hebben ons leven gered en ik redde nog iets meer!

Raffles stak de hand uit naar het zware Mongoolse zadeld, dat hem een paar dagen had gedragen en maakte er het kistje van los, dat hij uit de tent van Kai-Poe had meegenomen.

Hij opende het en zijn stem klonk luid en helder, toen hij hernam:

— Hierin is het geld, hierin zijn de juwelen, die u zijn ontstolen. Laat ieder het bedrag noemen, dat hij bezat en ik zal het teruggeven. Laat ieder hier ook zijn eigendommen komen uitzoeken.

Al die reizigers waren, zoals gezegd, uitgeput. Maar zo sterk is de aantrekkingskracht van het goud, dat er niet velen waren, die zich niet wankelend rondom Raffles schaarden en een bevende hand uitstaken naar dat kistje, propvol sieraden en bankbiljetten.

Raffles voelde zeer goed, dat men hem bedroog, maar hij reikte zwiingend de bankbiljetten uit en de sieraden.

Er zat tenslotte nog vrij veel in het kistje, toen hij het eindelijk weer sloot, de rest was waarschijnlijk het eigendom der om het leven gekomen reizigers. Het stuitte hem tegen de borst het te behouden en hij besloot, het kistje zo spoedig mogelijk aan de Engelse consul over te dragen.

Wat hij echter wel behield, was een klein in vieren gevouwen stukje perkament, waarop met roden inkt tekens en letters waren aangebracht. In een der hoeken was met goudinkt een klein figuurtje getekend, dat eruit zag als een trap.

Allen gingen nu huns weegs; de meesten trokken de stad binnen, en het duurde niet lang of de kleine troep mensen, die zulke vreselijke gevaren met elkander gedeeld hadden, was naar alle windrichtingen uiteengegaan.

Het was voor een klein, Chinees theehuis, dat Marjorie Gibson, de enige, die nog was overgebleven, de hand van Raffles greep en met trillende stem zei:

— Ik moet nu afscheid van u nemen, graaf, ik mag u niet langer tot last zijn. Wat er zonder u en uw vrienden van mij terecht zou zijn gekomen, ik huiver, als ik eraan denk.

— Wat gaat gij doen? vroeg Raffles zacht.

— In de eerste plaats onderzoek doen naar het lijk van mijn arme vader.

— Hebt gij vrienden in deze stad?

— Neen, wel in Shanghai. Zodra ik hier met de politie-autoriteiten gesproken heb, neem ik de eerste trein naar Shanghai. Mijn toekomstplannen zal ik

nu wel moeten wijzigen, voegde zij er op bittere toon aan toe.

— Geef mij uw adres in Shanghai, Miss Gibson! Waarschijnlijk blijven wij nog enige tijd hier. Zodra wij klaar zijn met ons werk, komen wij naar Shanghai en zullen u opzoeken; misschien kunt gij een goede vriend nog wel gebruiken. Vaarwel en wees sterk!

Zwijgend drukten de drie vrienden haar achtereenvolgens de hand; toen bleven zij toezien, hoe haar ranke, nog altijd veerkrachtige gestalte in de rijbroek en het witte sporthemd, tusschen de roerige menigte verdween.

— Moeten wij geen melding maken van de treinroof? vroeg Brand.

Raffles haalde minachtend de schouders op en gaf ten antwoord:

— Wij kunnen het doen, maar het is tijdverlies; je hebt zelf gezien hoe het gaat met de generaals, die het bevel voeren over een strafexpeditie.

— En hoe denk je wel aan geld te komen in deze wildvreemde, gevaarlijke stad?

— Door een stukje papier, en door een amulet, antwoordde Raffles glimlachend; het papier verwijst naar een bepaald huisje, de amulet naar een bepaalde man! Het eerste vond ik in het ijzeren kistje van Kai-Poe, het tweede vond ik om zijn hals.

Om kort te gaan, die man was een zeer invloedrijk en gewichtig lid van de Broederschap van de Gouden Trap!

— Dus je gelooft, dat hij de bandieten gekend heeft, die het graf schonden van de keizerin?

— Daarvan ben ik zeker en nu vooruit, een hotel opgezocht, goed uitgerust en...

— En gegeten, zo voltooide Henderson de zin, met een overtuigingskracht, die Brand deed lachen.

... ..

Het was drie dagen later, toen een Chinees, tamelijk groot voor een van zijn ras, bij het vallen van de schemering, op vilten zolen door een der nauwste straatjes van de Chinese wijk liep.

De man moest hier de weg kennen,

want hij aarzelde geen ogenblik bij het omslaan van een hoek, tot hij tenslotte stilstond voor een smal huis, in alle kleuren van de regenboog beschilderd. Maar die kleuren waren verschoten, half uitgewist en hier en daar nog nauwelijks zichtbaar.

De Chinees keek aandachtig links en rechts, en hief toen een knokkel op, waarmede hij op eigenaardige wijze op het paneel van de deur tikte.

Hij moest dit nog eens herhalen, vóór er in die deur een luikje open ging, waarachter een argwanend, geel gezicht zichtbaar werd. De zwarte ogen in dat gezicht namen de man, die buiten stond, zo goed mogelijk op en toen hief de bewoner zelf plotseling de lantaarn op, zodat het schijnsel van een kaars op het gezicht van de bezoeker viel.

Het volgende ogenblik scheen de man met de lantaarn, grommend het luikje weer te willen dichtklappen, toen de bezoeker op dreigende toon een paar Chinese woorden sprak en iets op-hief, dat glinsterde in het kaarslicht.

Het was een driehoekig voorwerp, dat aan een dun gouden kettinkje hing.

Met buitengewone haast opende nu de portier onmiddellijk de deur en de bezoeker trad binnen.

Nauwelijks was hij binnengegaan, of uit de duisternis aan het einde van het slop, maakten zich twee gestalten los, die heel voorzichtig naderbij kwamen sluipen en post vatten op ongeveer tien meters afstand van de huisdeur, die zij scherp in het oog hielden.

Bijna een half uur stonden zij daar volmaakt onbeweeglijk, staken toen haastig de steg over en bukten zich naar de deur toe, waarna een hunner haastig aan het zware, ouderwetse slot begon te morrelen, met de zonderlinge woorden:

— Het half uur is reeds voorbij; ik vertrouw de zaak niet, wij moeten naar binnen.

De woorden waren ternauwernood gesproken, of een zeer helder schijnsel viel voor een paar tellen, nauwelijks een seconde, in het slot en verlichtte

daghelder het gelaat van een zwaargebouwd man, die toekeek hoe de ander aan het slot peuterde.

Het volgende ogenblik was het weer stikdonker; de twee mannen luisterden met de grootste aandacht, maar niets viel te horen.

— Wat was dat? mijnheer Brand, vroeg de reus, nog knipperend met de ogen.

— Ik kan het je onmogelijk zeggen, James, maar ik vrees, dat het niet veel goeds was. Laten wij nog even wachten.

Intussen was de bezoeker, op de hie-len van de man met zijn kaarslantaarn, een smalle, vochtige, morsige gang doorgegaan, vervolgens dwars door 'n vertrek, met gordijnen afgesloten en waar een muffe lucht hing van slapende mensen en van drank en dat niets anders was dan een geheime opiumkit.

Toen kwam er weer een gang en een trap, die naar omlaag voerde; een deur ging open, de frisse avondlucht sloeg de twee in het gelaat en zij staken een duistere binnenplaats over. De bewoner opende een soort van kelderluik, er kwam nogmaals een trap en eindelijk gingen zij beiden een slecht verlicht vertrek binnen, waar een ruw houten tafel in het midden stond. Zes Chinezen zaten er omheen. Op één na droegen allen Westerse kledij. Maar allen hadden aan een dunne ketting het driehoekige teken van die gevreesde Broederschap.

Zodra de nieuwe bezoeker binnentrad, stonden zij allen op, bogen zijwend en gingen weer zitten.

Een hunner richtte het woord tot de vreemdeling, na hem scherp te hebben opgenomen:

— Gij zijt een afgezant van Kai-Poe?

— Ja, klonk het antwoord.

— Toon ons het bewijs!

De vreemdeling stak de spreker een vierkant stukje perkament toe en toonde hem het driehoekvormige gouden amulet.

De man, die gesproken, bekeek aandachtig de lettertekens en vroeg toen:

— Wat wenst Kai-Poe?

— Geld! antwoordde de vreemde lakoniek; hij heeft niets meer. Een groot deel van de buit heeft hij moeten afgeven.

— Hoeveel?

— Driehonderdduizend Yen.

De grootte van de som scheen de ander te verbazen. Hij keek de bezoeker nogmaals doordringend aan en zei toen kortaf:

— Zoveel geld is niet in dit huis, wij hebben honderdduizend Yen, wilt gij de rest in sieraden? De Broeder kan ze immers zelf te gelde maken.

— Mij is het wel!

— Kom dan! gij allen gaat meel

Allen stonden op, gingen het vertrek uit door een zeer smalle deur en kwamen nu in een tweede kamer. In een hoek daarvan knielde de man, die voortdurend het woord gevoerd had, neder, maar wat hij deed was bij het zwakke licht van een enkele kaars, die een der Broeders van de Gouden Trap droeg, moeilijk te zien.

Maar in ieder geval was het een werkje, dat zijn vruchten afwierp, want toen hij weer opstond, had hij een dik pak bankbiljetten in de ene hand en een zilveren doosje in de andere. Hij stak ze de bezoeker toe met de woorden:

— Hier is het. Wanneer komt Kai-Poe ons bezoeken?

— Zodra het uur gekomen zal zijn! antwoordde de bezoeker, terwijl hij het geld in zijn wijden zak liet glijden en het amulet weer om de hals deed.

Daarop boog hij diep, met de armen over zijn borst gekruist en richtte zich op, om zich om te draaien en heen te gaan, toen de andere op stroeve toon zei:

— Wacht! teken voor ontvangst!

Een ander gaf hem een schrijfblok en een vulpenhouder, waarna hij een paar Chinese lettertekens onder aan de bladzijde tekende.

De woordvoerder van de Broederschap bekeek die handtekening aandachtig en voor de derde maal keek hij de bezoeker met zijn koolzwarte ogen aan, alsof hij op de bodem van diens ziel wilde lezen.

Op dat ogenblik rinkelde er in het vertrek een telefoon.

De kassier, als men hem zo noemen mocht, nam de hoorn van de haak, sprak snel een paar woorden en luisterde.

En onder het luisteren kreeg zijn gelaat een uitdrukking van woeste wraakzucht en zijn ogen waren geen seconde van de man af, die het geld in ontvangst had genomen.

Deze deed snel een paar stappen achteruit, maar de ander schreeuwde luid:

— Belet hem om weg te gaan, Broeders! Er schuilt hier ergens bedrog en verraad. Geen Broeder plaatst zijn handtekening, zonder daar naast het teken te zetten: de Trap! Hij heeft het nagelaten! En zijn taal klinkt zonderling, hij spreekt niet het Chinees uit het Zuiden.

Terwijl de man sprak, waren alle andere Chinezen op de vreemdeling toegestormd.

Met twee bliksemsnelle slagen sloeg deze de twee voorste neer en bereikte met een sprong als van een tijger de tussendeur.

Snel als de wind wipte hij over de middentafel heen en rukte de andere deur open, die naar de kleine binnenplaats voerde.

In een paar grote sprongen was hij de binnenplaats over, stapte de gang binnen en wipte met sprongen, als van een eekhoorn, de trap op.

Maar toen hij eindelijk de laatste gang binnensnelde zag hij op een paar passen afstand van de huisdeur een zwaar gebouwd man staan, in het gewaad van een Boedhapriester.

Het gelaat van die man was flauwtjes verlicht door het schijnsel van een kleine lamp, die brandde in een vertrek, waarvan de deur half open stond.

Dicht bij die deur bevond zich een telefoontoestel en daar stond de buikig priester vol ongeduld met de hoorn aan het oor.

Hij moest de stappen van de naderende vluchteling gehoord hebben want hij liet de hoorn vallen, trad de gang binnen en wilde zijn zwaard uit de schede rukken.

Het kwam er maar halverwege uit want de vluchteling was reeds bij hem duwde hem een revolver in de vettendenen en zei dreigend:

— Ga opzij, wandelend wijvat, of ik schiet!

De dikke man wankelde tegen de muur; de andere schoof langs hem heen en rukte de voordeur open. Op hetzelfde ogenblik tuimelden twee mannen naar binnen.

Het waren Charles Brand en Henderson.

De reus zette grote ogen op, toen het witte, kwaadaardig vertrokken gezicht van de priester zag en fluisterde ontgaan:

— Wel voor de drommel, dat is de dikzak in zijn lange jurk! Dat is de man, die ik in de bergen zijn kleren heb afgenomen.

— En die je waarschijnlijk zoeven herkend heeft, James, en dit vervloekte huis langs een omweg is binnen gegaan, riep Raffles, in wie men de vluchteling reeds zal hebben herkend. Maar het is nu geen tijd om daarover te twisten, evenmin als over de vraag, wat een zo hooggeplaatst heerschap in dit huis te zoeken heeft. Vooruit, want ik hoor voetstappen!

In een ommezien waren de drie mannen het huis uit en vlogen snel als de wind door de donkere sloppen, terwijl achter hen woedende kreten van wraakzucht klonken, die snel in kracht afnamen en tenslotte geheel uitstierven.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Chinese Schatkamer

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van «Goudhaar».
 29. — «Goudhaar».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Misluke Samenzwering.
 58. — De Kooi des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose.
 68. — De Lokstem van het Goud.
 69. — Het geheim van de Boekenkist.
 70. — Het Revolutie Complot.
 71. — Het Verlaten Huis.
 72. — Het Spel met de Dood.
 73. — Het Verstoorde Feest.
 74. — Russisch Goud.
 75. — Een Moderne Robinson.
 76. — De Moord in Fenchurch Street.
 77. — Het Vioolwonder.
 78. — De Raadselachtige Moord.
 79. — Een Avontuur in China.
 80. — De Verborgene Schat.
- IN VOORBEREIDING :**
81. — De Chinese Schatkamer.
 82. — De Bende van de Gouden Ster.

